

פנימי

מודרן
חדש!

ליוצא למלחמה בית דוד

המִלְחָמָה

מתו, המשיח, שע"ג במדבר [ואא], וזה מתן תורהנו | קדשו שרים ותמים

לע. לע. לע.

קבלה התורה (חדש) בשמחה ובכוניות!

נַקְנָדָת מִלְכָוֶת

"... ועוד והוא העיקר, שככל אחד מישראל עושה את כל התלו依 בו לזרז את קיומ פסק דין הרמב"ם ד"הבטיחה תורה סופי ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין", "מידו המלאה הפתוחה הקדושה ודרחה..."

ובזה מוסיפים שביאת המשיח היא "תיכף ומיד", ד"תיכף" קשור במילוד עם תלמידי חכמים, "תיכף לתלמיד חכם ברכה", וליה מוסיפים - "תיכף ומיד ממש", שביאת הגאולה היא בגלוי ממש, באופן שנין למשׁ ואת באצבע שביבד הגשמי, ב�性ות וכחומיות; והרי זהו עניין הגאולה, שעל אף שאת החומריות הופכים לגשמיות, הרי הגשמיות נשארת במצבה היא וביחד עם זה נעשה החיבור והאחדות דגשמיות ורוחניות (וכmarsomo בזה שככל האותיות ד"גולה" נשאים בשילומות בתיבת "גולה").

ועוד שאפשר למשש את משיח בחוש המשיש - "מראה באצבעו ואומר זה", "הנה זה בא" - בלשון עבר. שכבר בא ברגע שלפני זה.

משיחת ש"פ במדבר - ה' סיון ה'תנש"א - דברי משיח תנש"א ח"ד ע' 70

יהי אדוןנו מורה ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

זאת רק בפעולות גדולות ונשכבות. ואכן מובן ופשט שצורך לפרשם לכל אנשי הדור אודות השופט והיועץ והנביא שהוא המלך המשיח וכו'. ובכל זאת, באוטו מקום גם בדבר מלכות שופטים, גם בחיי שרה ועוד) כתוב שצורך גם לפרשם אצל עצמו - איך מפרשים אצל עצמו? פורסום הוא הדגשת המסר וכיתובו בכל מיני צורות בולטות ומודגשות כדי שהמסר ייקלט. ואת זה צריך לעשות קודם כל עם עצמו. הזמן הכי מתאים ושיך לעשות זאת הוא הזמן שבו עומדים לפני מלך מלכי המלכים בחפילה ודברים עמו בפשטות בלשון נוכחת. זה הזמן המתאים ביותר לבקש את התגלות הרבי שליט"א מלך המשיח לעניינו כל, ולבקש מה' שאצליכם לעמד במשימות שהוטלו עליו היום ובכל יום, נוסף לכל מה שצורך בגשמיות וברוחניות מי שרק הוא יכול לתת הכל. וכך בפשטות חשוב ונחוץ מאד לשים דגש חזק מאד על התפילה בכלל ועל התפילה בצויר בפרט. וכדברי רבינו הוזקן בסיום התניא, כשהוא מוסיף על כך "גוואלד, גוואלד, עד מתי יהיה זה לנו לモקש": להתחילה כולם יחד אחד, מילה במילה, ולא זה בכיה וזה בכיה, וזה דומם וזה משיח שיחה בטלחה ח"ו, ולא להיות מקזרים וחוטפים ח"ו.

וכאמור, זו התחלה העליל' ברוחניות בעצמו, וזה מביא ברכה והצלחה בכל הלימוד ובכל מה שעושים, כל ימי חייך - להביא לימות המשיח. נכון שגם מי שלא עשה מה שצורך עם עצמו, אין הזולת צורך לסבול מזה, כפי שהרבי שליט"א אומר (פרשת ראה תנש"א בסוף), וגם על אחד כזו מוטלת החובה והזכות לפרשם זאת לזרות. ועל ידי זה סוף סוף ייקלט הדבר גם אצלו, אצל המכרי והמפרש עצמו. אולם לא זה הוא הסדר. לתחילה על כל מי שקורא לעצמו בשם חסיד ומקשר לפועל עם עצמו לא פחות ממה שעליו לפעול עם הזולת. וגם להיפך, לפעול עם הזולת לא פחות ממה שעליו לפעול עם עצמו. ולא הפעולה עם עצמו הוא גורם ח"ו שהדברים לא ייקלטו אצל השומע - "ומובן שאין שיך לפעול על הזולת".

וכאמור, 'מרובה מידת טוביה': ראשית העליל' ברוחניות היא העבודה בתפילה. הכל נהיה עם 'לחוליח' ועם חמימות, מייקרים ואוהבים גם את המצוות אנשים מלומדה' של התפילה, מפסיקים למהר ולהתווך את המיללים, מקבלים 'גישמאק' בלימוד התורה, האויר נהי' זו יותר, ומובן שנהי' שיך הרבה יותר לפעול על הזולת. חי אדוננו מורהנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.

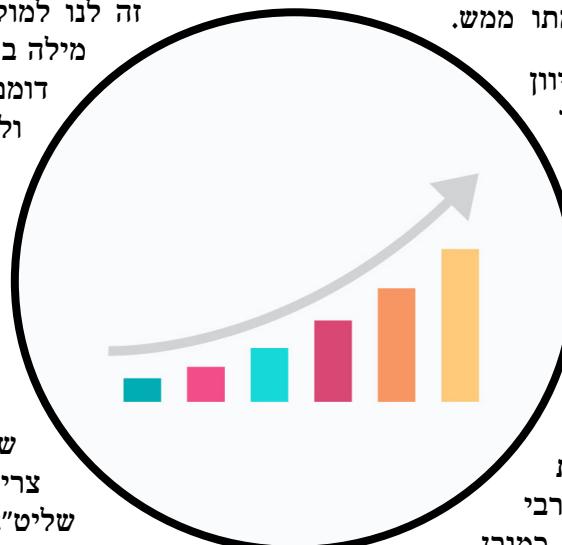
כתוב ב"היום יום" (כג אייר): "ראשית הירידה (=ברוחניות), רחמנא ליצאן, הוא העדר העבודה בתפילה. הכל נהיה יבש וקר, המצוות אינם מלומדה' נהיות גם היא כבר קשה, ממחרים, מפסיקים את ה'גישמאק' בלימוד התורה, והאויר מתגשם, ומובן שאין שיך לפעול על הזולת".

ומרובה מידת טוביה ממשית פורענות': ראשית העליל' ברוחניות הוא העבודה בתפילה. הכל נהיה עם 'לחוליח' ועם חמימות, מייקרים ואוהבים גם את המצוות אנשים מלומדה' של התפילה, מפסיקים למהר ולהתווך את המיללים, מקבלים 'גישמאק' בלימוד התורה, האויר נהי' זו יותר, ומובן שנהי' שיך הרבה יותר לפעול על הזולת.

הרבי הרש"ב כותב (במכח שנדפס בסוף קונטרס עץ החיים): ואמרתי בדרך צחות. על שלושה דברים העולם עומד, על התורה ועל העבודה ועל גמilot חסדים. והנה על הגמilot חסדים הסכימים הלוות זה' מכבר, ולאחרונה הסכימים גם על העבודה. אבל על התורה לא הסכימים ולא יסכימים, לפי שזה הוא כנגדו ולעומתו ממש.

בשיחת שבת מברכים ר"ח סיון ה'תנש"א, דבר הרבי שליט"א מלך המשיח (למרות שימוש מה זה לא נכנס ב'מוגה') אודות אמרת ברוכות השחר במתינות. הרבי מתאר שם את אלו שהלכו לשון מאוחר, כנראה משום שהאריכו בקריאת שם שעל המיטה, וממילא קמו מאוחר. הם רוצים להספיק אמרת קראית שמע בזמן, ולכן ממהרים ברכות השחר שלפני קראית שמע. והרבי מעורר ומדגיש ש(יחד עם ההקפהה מובן) השחר של אמרת קראית שמע בזמן, צריך לקום קצת יותר מוקדם ולומר את ברוכות השחר במתינות.

וכבר התפרנס הספר של אחר מכון ה' זמן שנראה עזין מתח על פני קדשו, ומהמצוירות ביקשו מהחסידים ושלוחיהם שיבשרו בשורות טובות, וככתבו דוחות על פעולות גדולות וכו', וכל זה לא הוועיל. עד שהגיע מכתב מילד בקראוון היטס שכחוב שה' רגיל לומר את ברוכות השחר בדרך מביתו לתלמוד תורה. אך כיון שהרבי דבר על ברוכות השחר במתינות, הוא גם שלוש דקוט מוקדם יותר, אומר ברוכות השחר מתוך הסידור, ולאחר מכן הולך לתלמוד תורה. כשהרבי שליט"א קיבל מכתב זה נהרו פניו קדשו, וככתב לילד "החייבני. כמהים קרים על נפש עייפה!", כולנו רוצים בכל לבנו לעשות נחת רוח לרבי שליט"א, ולפעול ב"דבר היחיד שנותר בעבודת השlichot" - קבלת פניו משיח צדקנו בפועל ממש". ונדמה לנו שאפשר לעשות

החייל

וּמָלֹדֶתְּתִיהָ בַּיּוֹם הַוְּקָלָדָת אֲתָךְ שָׁנָה לִיהְחִילִי!

שנה חדשה, כתובות מייל חדשה,
אל תחמי צו!

מערכת החיל השטדרגה לדומין חדש:

Hachayal@rashlatz.com

כל הגליונות, כל ההוצאות החדשות, אצלכם במיל!
יחי אדוננו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הפסוק "כִּי נֶפֶשׁ הַבָּשָׂר בְּדַם הֵיאַ", היינו - שהנפש שתפקידה הוא להחיות את גוף (בשר) האדם נמי' צאת בدم שלו.

"וממנה באות כל המדות רעות מאربع יסודות רעים שבה דהינו כעס וגאות מסוד האש שנגבה למעלה, ואות התענוגים מסוד המים כי המים מצמיחים כל מיני תענוג, וחילופיות וליצנות והתפארות ודברים בטלים מסוד הרוח, ועצמות ועצמות מסוד העפר": כל דבר גשמי ורוחני מרכיב מרובת יסודות - אש, מים, רוח, עפר; ארבעת יסודות אלו קיימים גם בנפש הבאהית והם יוצרים באדם ארבעה מדות רעות: יסוד האש' שבה יוצר את מידות ה'כעס' וה'גאות', מכיוון שתבע האש' הוא - להימשך כלפי מעלה, וכך גם מידות אלו - תוכנם הוא - הרגשת הגבות של האדם, שמרגיש את עצמו נعلا יותר מאנשים אחרים. יסוד המים' שבה יוצר את הרצון של האדם ליהנות ולהתענוג, מכיוון שכח המים' להצמיח דברי תענוג (פירות וכיו"ב); וכן גם ב'rhochniot' - הרצון להתענוג ונבע מסוד המים' שבנפש. יסוד הרוח' שבה יוצר באדם את המידות חסרי התו' כן (כמידת הליצנות' וכיו"ב), מכיוון שתבע הרוח' הוא - שהוא לא בסיס וממשות. ויסוד העפר' שבה יוצר את מידות העצלות' והעצבות', מכיוון שתבע העפר' הוא - להימשך כלפי מטה, וכך גם מידות אלו - תוכנם הוא - כבדות ונמיימות רוח; "יסוד זה הוא היסוד' הכי חזק בנפש וככפי שניתן לראות זאת גם בגשמיות' - שכשמכלים דבר, נשאר רק העפר'.

"זאת מדות טובות שבתבע כל ישראל בתולדותם כמו רחמןות וג"ה באות ממנה כי בישראל נפש זו דקי' ליפה היא מקליפה' נוגה שיש בה ג"כ טוב והוא מסוד עז הדעת טוב ורע": החידוש שיישנו בייהודי הוא - שהנפש הבאהית יוצרת בו לא רק מידות רעות אלא גם מידות טובות (כמידת הרחמןות' וגמilot חסדים'), והסבירה לכך היא - מכיוון שאצל יהודי הנפש הבאהית שלו היא מקליפה' נוגה' (שקשורה עם עז הדעת' שמעורב ב'טוב' ו'רע'), היינו, מ'קליפה' נע' לית יותר, בה מעורב גם 'טוב'; ולכן - גם במידות שהיא יוצרת יש גם מידות טובות.

سؤال הרבי שליט"א מלך המשיח: בדרך כלל

מדרשיות הרבה ח'ים על - נו"ן בישיבותנו מגיש: הת' מוטי סgal, ש"א

"אך ביאור העניין על פי מ"ש הרח"ז ז"ל בשער הקדו' שה [ובע"ח שעדר נ' פ"ב] לדכל איש ישראל אחד צדיק ואחד רשע יש שתי נשמות דתביב ונשות אני עשית' שהן שתי נפשות": מהפסוק - "ונשות (בלשון רבים) אני עשיתי" מוכח שככל יהודי יש שתי נשות יש ולא ניתן לפרש שמדובר על כללות נשות יש ראל, מכיוון שהתחלה הפסוק היא - "כי רוח מלפני עטופה" - "רוח" בלשון יחיד, שמהذا מובן שמדובר באדם אחד).

وطעם החלוקת בין לשון 'נשות' לנפשות', כיוון שכפי שהקב"ה ברא אותן הם בדרגת 'נשמה' ("זב" שמות אני עשיתי"), אבל - לאחר רידתם למטה, כפי שהם נמצאים בגוף האדם הם בדרגת 'נפש'.

הלשון "אחד צדיק ואחד רשע" איןנו מובן: כיצד יתכן שיש ל'צדיק' נפש בהאהית, הרי, לממנו מדברי דוד המלך "ולבי חלל בקרבי" ש'צדיק' הוא אדם שהרג את היצר הרע שלו?

ויש בכך שני ביאורים: א. שמדובר על נפש האדם מתחילה בראותו, היינו, לפניו עבודתו בהירגת היצר הרע. ב. שבאמת גם ל'צדיק' יש נפש בהאהית, אלא שהיא מתה, היינו, שמדובר על היצר הרע שהרוג בתוך ה'צדיק'.

"נפש אחת מצד הקלייפה וסטרה אחרת": כמו הקלייפה, שמכסה על הפרי - כך ישנים בעולם כוחות שימושיים על החיים האלוקית שככל דבר; כוחות אלו נקראים בשם 'קליפה' וביניהם נכללת גם הנפש הראשונה של היהודי - הנפש בהאהית; נפש זו היא שלילית, ותפקידה הוא - להסתיר על האמת האלו-keit.

"זהיא המתלבשת בדם האדם להחיות הגוף וכרכיבכ כי נפש הבשר בדם היא": תפקידה של הנפש בהאהית הוא - להחיות את הגוף (ולכן במקומות אחרים היא נקראת גם 'הנפש החיונית'), וזאת ע"י שמתאימה את עצמה לגוף ומתלבשת בדם האדם, וככפי שאומר

שכל צדקה וחסד שאומית עובדי גלולים עושים אינו אלא להתייררכו": בנפש הבהמית של גוי - בשונה מהיהודי - אין כלל מידות טובות, אלא רק מידות רעות, והסיבה לכך היא - מכיוון שאצל גוי, הנפש הבהמית שלו היא מ'קליפה' נחותה, שלא מעורב בה כלל 'טוב'; ולכן - גם במידות שהיא יוצרת אין 'טוב' כלל; וגם אם גוי עושה מעשים טובים - זה נחשב לו ל'חטא' (כמו שכותוב "וחasad לאומות חטא"), מכיוון שהוא לא עושה זאת באמת בשליל הזולת, אלא רק בשבייל הרוח האישית שיצא לו מכך, ולכן - אם בסופו של דבר הוא לא ירווח מכך, הוא יתרחט על כל הטובה שעשה.

שונה מכך היהודי - שאמנם גם הוא יכול לעשות מעשה טוב בגלל רוח עצמו, אבל בכל זאת אכפת לו מהמצב של השני, ולכן - גם אם בפועל לא קיבל זאת - לא יתרחט על המעשה שעשה, אלא יהיה מאושר שזכה לקיים מצוה ולסייע יהודים; מכיוון שיש בנסמותו הבהמית 'טוב' אמיתי.

شمירות מקומם המקדש

כאשו ירד למיטה

(אפיקו אובי מ'זועט זאגן או בזמנן הזה אין די מצוה ניטה),
(אפיקו אם יאמרו שבזמן הזה המצוה איןנה),

או ניט דארפונ דערנאנך גינוי זוכן א שומר.
ולא יצטרכו לאחר מכן לילכת לחפש שומר.

ועאכ"כ בדורנו זה, אין דרא דעקבתא דמשיחא,
ועל אחת כמה וכמה בדורנו זה, זה הוא דור העקב
של משיח,

דר עיר האחרון אין גלות אוין את קומט משיח,
הדור האחרון בגנות והנה הנה משיח בא,

- דער דור הראשון פון גאולה -
הדור הראשון של גאולה -

האט מען געדארפט נאכמער פארזיכערן
הינו צרכים לוודא עוד יותר

או דארטן זאלן זיין שומרים בשעת דער מקדש ווועט את
את יורד זיין!

שייהו שם שומרים בשעה שהמקדש כרגע יורד!

(משיחת ש"פ שמיני, מבה"ח איר, ה'תש"נ סעיף ג')

מצינימ אט סיינט של בני ישראל כ'רחמנים',
'בישנימ' ו'גומלי חסדים', וא"כ - לא מובן מדוע לא
הoxicir אדמור"ר הזקן את מידת ה'בישנות'?

ומבואר הרב שיליט"א מלך המשיח: אדמור"ר הזקן רוצה להציג שהמידות הטובות של היהודי הם מצד טבעו בתולדתו ("שבבע כל ישראל בתולדותם") ולכן מזכיר רק את מידת הרחמנות ו'גמרות חסדים' - מכיוון שמידה זו היא מצד הטבע של היהודי החל מאברהם אבינו; משא"כ מידת ה'בישנות' - מכיוון שהיא לא מצדطبع היהודי בתולדתו, שכן מידה זו קיבלו בני ישראל רק במתן תורה (וכפי שנאמר שם "למען תהיה יראו על פניכם"), לכן איינו מזכיר אותה.

"משא"כ נפשות אומות עובדי גלולים הן משאר קליפות טماء שאין בהן טוב כלל כמ"ש בע"ח שער מ"ט פ"ג וכל טיבו דעתך לאומות עובדי גלולים לאר- מיהו עבדין וכדאיתא בגמרא ע"פ וחсад לאומות חטא

דעם וויניש ספרואָד

ויבאלד איז "אחכח לו בכל יום שביבא",
מכיוון ש"אחכח לו בכל יום שביבא",
וכפס"ד הרמב"ם איז [=ש]ישראל עושן תשובה
(או תשובה קען זיין בשעתה חדא וברגע חדא)
(ותשובה יכולה להיות בשעה אחת וברגע אחד)
ומיד הוו גאלין, אוון דעמולט ווועט גלייך זיין בניין
ביהמ"ק השלישית,
או זיהי מיד בנין בית המקדש השלישי,
וואס ער איז [=שהוא] א בנין בידי שמיים, בניין ועומד
למעלה,
אוון קען יורד זיין למיטה בכל רגע,
ויכול לרדת למיטה בכל רגע,
אויד בלילה (ווען מהאט די מצוה פון שמירה לדעת
הרמב"ב) -
גם בלילה (כשיש את המצוה של שמירה לדעת
הרמב"מ) -

דארכ מען דאך דארטן האבן שומרים גרייט פון פריער,
צרכים שייהי שם שומרים מוכנים כבר מלפני כן,
זו מקיים זיין די מצוה פון שמירת המקדש גלייך ווועט ער
וועט יורד זיין למיטה
בכדי לקיים את המצוה של שמירת המקדש מיד

נקבים בתנאי שהחטט יישאר על מתכוונתו. וכך כשריה"ג אומר 'מן אתה אומר שלקו המצרים במצרים עשר מכות' כוונתו לחדר כי ברגע שיפורש בכתב כפשת המניין של עשר המכות, הרי אי אפשר להוציא אותו מפשטו למרות הדרשות הקיימות.

ב. בבריתא שבסוגيتها "רבי יוסי הגלילי" אומר תמה על עצמן" - הנה נתקשו באחרונים בהבנת לשון בלתי רגיל זהה (ראה 'פני יהושע' כאן ו'ראש יוסף') וביארו כל אחד בדרכו, אולם "יל" כי רבי יוסי הגלילי אינו מקבל כלל את איסור הנהנה כאשר אינו מפורש בכתב (עיין מהר"ם חלאוה בדף כג).

ובקדים: בלקו"ש שם מבאר (הערה 19) כיצד ריה"ג סובר שאיסור חמץ אינו הדר בעצם החמץ, הרי מפורש בתורה איסור השיך לעצם מציאותו של החמץ והוא 'בל יראה' וב'ימצא' ומبار ששלשיות ריה"ג איסור 'בל יראה' הוא רק בתורת סייג שלא יבוא לאכלו. וכشمיעינים בפסק רבי מפורש כן בפושטם של דברים כי מצות השבתת החמץ היא מטעם "כי כל אוכל חמץ ונכרתה" (שמות יב, טו), הרי שכן איסור יראה וימצא הוא 'יב' - בשביל, שלא יבוא לאכלו. ואם כן אין לנו אלא איסור אכילה מפורש. עכ"פ נמצאו למדיים מהמובא בערעה שם בשיחה כי גם בהגדרת איסור יראה וימצא' ריה"ג סבור כי הגדרת הדבר נועצה בפשת הכתובים. וזה שיטתו (יעיין חותם סופר במשנה דף ב, א).

[ויש להוסיף: בהגדה של פסח עם לקוטי טעמי ומנהגים כותב "ק אדמור" מלך המשיח שליט"א כאשר מביא את דעות התנאים הנוספים במנין המכות שהיו במצרים: "ויל דאין רבי יוסי הגלילי חולק עליהם, כמו שאין רבי אליעזר ורבי עקיבא חולקים עלייו". לכאורה הרי זו מחלוקת מהותית וכיitz ניתן לומר שאין כאן מחלוקת? ולפי האמור أولי אפשר לומר כך: רבי יוסי הגלילי שיטתו היא שלכל בראש יש לדיק בפости הכתובים וכן מצד פости הכתובים מבאר ריה"ג שהוא רק עשר מכות, אולם אה"ג שע"פ הדרש יש למצוא שיתכן ויש עוד מכות [הערה המurretת]: أولי יש לקשר מהלך זה שבפניהם עם לקו"ש חכ"א שיחה לפרש וארא (א) בהבנת לשון רשי"י "ואין המדרש מתיחס אחר המקרא... תיישב המקרא על פשטו... והדרשה תדרש" יעיב"ש בארכיות וההשוויה למהלך בדברים שאז].

הקשר בין לשיטתהו בפשת הכתובים לשליטהו בסברא: בלקוטי שיחות חלק ה' (לך לך' סעיף ט ובנסמן שם בהערה 61) מבאר "ק אדמור" מלך המשיח שליט"א כי שני הדרכים בלימוד התורה - פשט ודרש שייכים לאופן לימוד מצד הגוף ואופן לימוד מצד הנשמה (עיי"ש), וא"כ דרך הלימוד שלל ידה מגיעים לעצם הדבר - ובענינינו ההבנה שאיסור חמץ הדרדר למחות החפツה של הדבר - וזה על ידי דרישות הכתובים, משא"כ בלימוד בפשת הדברים הרי ניתן להבין רק את האיסור בחלק של ההשתמשות וההנאה הישירה של הדבר על ידי אכילה.

פסחים כת, א: תניא חמץ בין לפני זמנו לבין לאחר זמנו עובר עליו בלאו תוך זmeno וכרת דברי רבי יהודה, רבי שמעון אומר חמץ לפני זmeno ולאחר זmeno אינו עובר עליו אלא כלום תוך זmeno עובר עליו בכרת ובלאו... ר' יוסי הגלילי אומר תמה על עצמן הייך חמץ אסור בהנאה כל שבעה".

בהמשך הסוגיה דנה הגمرا במקורות של כל אחד מהדעות הנ"ל במדרשי הפסוקים. כאשר המחלוקת מתמקדת באופן הלימוד במקורות, אולם באחרונים דנו בכמה פרטים בסוגיה מהם נראה כי לכaura לכל אחד מדעות אלו יש איזה הגון בדרש הכתובים באופן מסוים ולכן דרוש דוקא באופן זה ולא באופן אחר (יעיין בצל"ח כאן). וכן כתוב בפירוש המהרא"ם חלאוה (בסוגיה בדף כג ד"ה והרי). כי שורש מחלוקת התנאים באיסור הנהנה חמץ אינה (רק) מצד מקורות הפסוקים, אלא מצד הסברא ולפ"ז מתobar הלשון 'תמה על עצמן' כי אצל ריה"ג היה מובנת מצד הסברא שלא יתכן שחמצ יהיה אסור בהנאה. יעיב"ש.

לפי מהלך בפשת זה יובן היטב ביאورو של "ק אדמור" מלך המשיח שליט"א בלקוטי שיחות חלק טז (שicha לפרש וארא) בשורש מחלוקת דעתו אלו ושם מבאר כי יש באיסור חמץ שלשה סוגים ושלבים: הנהנה בגלולה שזה אכילה, עצם ההשתמשות בדבר ועצם מציאות הדבר. וזה בעצם ג' הדעות של רבי יהודה (איסור בעצם הדבר), ההשתמשות בדבר (דעת רבי שמעון) וההנאה בגלולה - דעת רבי יוסי הגלילי.

בשicha שם מקשר זאת למחלוקתם במכות מצרים שאומרים בהגדה של פסת, האם כל מכיה הייתה 'אחת' או ארבע או חמץ. יעיב"ש בארוכה.

לסיכום: בפשת לשון הגمرا בהבנת מהלך הסוגיה, מחלוקת התנאים קשורה למדרשי הפסוקים באיסור חמץ, במהרא"ם חלאוה היא בסברא ובלקו"ש מבאר את הסברא וממלמד לשיטתהו בכמה עניינים מהם נראה שאויה הסברא שייכת בכמה סוגיות באיסור חמץ.

ואולי ניתן לבאר באופן נוסף את כל הנ"ל ובשני עניינים: א. לשיטתהו של רבי יהודה ורבי יוסי הגלילי לא רק מצד הסברא, כאמור בלקו"ש, אלא גם לשיטתהו באופן דרש הפסוקים מבואר בפשת הסוגיה. ב. הקשר בין לשיטתהו בפשת הסוגיה לא"כ בסגנון של נגלה אלא יותר בדרך אפשר לאר ביאור בלקו"ש).

לשיטתהו באופן דרש הפסוקים:

א. בהגדה של פסת: "רבי יוסי הגלילי אומר מן אתה אומר שלקו המצרים במצרים עשר מכות ועל הים לקו חמשים מכות", בפשתות עיקר דברי ריה"ג בaims לחדר את חמשים מכות על הים ולא את ההתחלה של 'עשרה מכות' שהרי זה פשט הכתוב, אולם "יל" גם בירושא של דבריו יש חידוש עיקרי וזה יסוד שיטתו כי הפשת של המקרא הוא היסוד הראשון וכאשר ישנו דרישות הבאות להוסיפה על הפשת, הר

מדורי נ"ה אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בנושא:

לימוד התורה בזמנן הזה

ב' אופנים בלימוד התורה: ביטול לעליון ומציאות התחתון

היות שב' הדברים - הם חלק מהتورה הנצחית, ותורה מלשון הוראה - מובן שב' האופנים באמרית עשרת-הדברות (דבר ה' עצמו, ודבר ה' כפי שנמסר ע"י משה) ישנים בכל ענייני התורה, ובעבדות בניי בלימוד התורה וקיים המצוות בכלל, משך כל הזמנים...

(א) הידיעה וההכרה שהتورה היא חכמתו ורצונו ית', למללה מכל ענייני העולם כולל כל האדם - מבטא את הרגש הביטול של האדם הלומד להקב"ה. ושלפנוי הלימוד עלייו לברך ברכת התורה ("ברוך אתה ה' כ"ר ונתן לנו את תורתך"), "אע"פ שאינו מבין אפילו פירוש המלות" (בתושב"כ)...

(ב) הידיעה שהتورה ניתנה למטה בארץ דוקא, אליו כנסמה בגוף - מגלה אצל היהודי שצרכיה להיות מציאות של אדם, והוא למד תורה וישתדל להבין בשכלו את התורה שלומד, עד לאופן שתורת ה' (שנקראת על שמו של הקב"ה) "נקראת על שמו" של האדם ("תורתך"), "תורה דילוי היא" (ולכן "הרבות שמח על כבודו כבודו מחול"), הוא נעשה בעה"ב (כביכול) על התורה.

(יתרו תשנ"ב ס"ג וס"ד)

להיות מונח בפרטיו הלימוד

ויתירה מזה: גם כשבוסק בלימוד התורה, ש"עסק התורה... הוא ג"כ עניין מסירות נפש ממש כמו בצתה מן הגוף... שאינה מהרהורת בענייני העולם" (תניא ספמ"א), הרי, התבוננות דמס' נ' היא רק הכנה בהתחלה הלימוד (ולכל היוטר בכל שעה (שם)), אבל בעת הלימוד עצמו צ"ל דעתו ומחשבתו מונחת בפרטיו העוניים שלומד בתורה כפי שנתלבשה בענייני העולם, "המחליף פרה בחמור", וכיו"ב.

(תצוה תשנ"ב הערכה 93)

לימוד ענייני גאולה ומשיח

כולל ובמיוחד - גם מנהג ישראל אשר הולך ומתפשט בזמננו זה ללימוד ענייני גאולה וענייני משיח, כדי להתכוון ולהכין אחרים ביתר שאת לגילוי של הגאולה האמיתית והשלימה, כנ"ל.

(ויצא תשנ"ב ס"ט)

עבודת ג' המוחין

ובכל זה - נוספת הדגשה מיוחדת בדורנו זה:

על פי המדבר לעיל, שבדורנו זה במירוץ (דור אחרון בגלות והדור הראשון של הגאולה) נמצאת בהדגשה יתרה העבודה ד"לך לך מארץ גו' אל הארץ אשר אריך', וקנין כל עשר הארץ - הרי מובן, שהדבר צריך להשתקף לכל בראש בעבודה מעין זה של היהודי, על ידי שהוא מוסיף בלימוד התורה, לא רק לפיק' המוחין שלו השיכים למדות, אלא גם ג' מוחין עצמו. שזה במירוץ - על ידי שיסוסה בלימוד פנימיות התורה (כולל בביואר עניינים אלו דעבודת המוחין), כולל בענייני הגאולה ומשיח צדקנו.

(לך לך תשנ"ב ס"ד)

לעת עליון

שאז מאיר חכמה סתימאה, וההסתלקות היא תכלית הului' שאז מאיר אור עצמי ביותר, וכמו שבבשותו הוא יומם חתונתו מ"ת של גליה שבתורה כך ל"ג [בעומר] שאז מאיר ח"ס שרש פנימיות התורה וההסתלקות דרשב"י שזויה תכלית הului' שהרשב"י גילתה את פנימיות התורה, ולכן ל"ג בעומר הוא חה"ש של פנימיות התורה.

גליה שבתורה ופנימיות התורה - מה בא קודם?

לכארה מודיע חה"ש של פנימיות התורה קודם לחה"ש של גליה תורה, הרי הסדר הוא שקדם ה"י גליה שבתורה ואח"כ התגלתה פנימיות התורה ומודיע חה"ש של פנימיות התורה קודם? אלא שהכל בא כאן למטה כפי שהוא לעלה, וכידוע מהיו של הרבי הרש"ב נ"ע שיש פרעם בהתפעלות שהרופאים גילו גיד במוחו שמשיע להעמקה וזכרוון, וכשמעיקים - הגיד מתכווץ, וכשנזקרים - הגיד מתטרומם, והרבי נגע והוציא ספר קטן מכ"ק אדמה אמר"צ שכך כתוב שם. וכשהשתומם אחיו של הרבי באמרו האם אדמור' האמצעי היה פרופסור גדול, השיב הוא לא היה רופא ולא פרופסור אלא שכך ראה באדם העליון והבין שכך זה השתלשל למטה.

וגם סייר שאדמור' האמצעי ה"י נותן לכ"ק אדמור' הצע"צ את כל הנסיבות שנטבלו, ואדמור' האמצעי ה"י עונה בקוצר נמרץ את הפסק ואדמור' הצע"צ היה כותב אח"כ את התשובה בארכיות הפלפול, ופעם נתבלה שאלה מסוובכת ביותר ואדמור' האמצעי אמר שיש לנוטות לכאן ולכאן, ואח"כ כשהאדמור' הצע"צ ענה בפלפול ארוך ביותר, שאלו אדמור' האמצעי מהיין לחת את זה, וענה שהוא מספר 'משנת חסידים', ושאלו הרי זה ספר קבלה, והשיב הצע"צ שכך זה השתלשל מתקבל למטה ולכן יכול להוציא הפסק מספר זה ולפלפל עליו בארכיות, אותו הדבר בעניינו, שאמנם גליה שבתורה התגלתה קודם, אבל בשרש, פנימיות התורה קדמה, ולכן מה מ"ת של פנימיות התורה קודם.

חסידים - בעלי תשובה

והנה להיות פנימיות התורה מהחכמה סתימאה

*במדור זה נגייס בעז"ה מזמן לזמן רשות, יומנים והגיגים מפרי עטם של משפטים.

במדור הנוכחי אנו מגישים את רשותנו של המשפט הראה"ח ר' משה אורנשטיין מימי בחרותו, שivicם התוצאות של המשפט הראה"ח שלמה חיים קסלמן מיום שבת י"ז איר וממוצאי ל"ג בעומר - לפני 52 שנה. התוצאות אלו התקיימו מימים ספורים לפני פרוץ מלחמת ששת הימים כאשר היה מתח עצום בארץ ור' שלמה חיים שעסוק בענייני דיום באס添כלות פנימית, כאשר בין הדברים שולל את ההתקשרות بما שקרה 'פוליטייה'.

הדברים מוגשים גם בסמכות ליום היראצייט של המשפט הראה"ח ביום י"ט איד.

לחביבותא דמלתא השארנו את הסגנון ככתבו,מעט תיקוני עריכה קלים והוספות כותרות.

בס"ד יום שישי כ"ג איר ל"ח לעומר [תשכ"ז].

החילוק בין ל"ג בעומר לשבועות

מבואר בהמשך-Trs"ו סד"ה וספרתם לכם דעתינו ל"ג בעומר הוא חג השבועות של פנימיות התורה, שידוע שיש ל"ב נתיבות חכמה וספרת העומר עניינה להמשיך גilio או א"ס, אחרי שעברו ל"ב ימים היתי חושב שהגilio או ר' של חכמה הסתיים, אבל באמת איינו כן, דל"ג בעומר הוא התחברות ח"ע בח"ת וא"כ גם אז מאיר חכמה ומילא נ משך אח"כ כל ימי הספרה, וההתחברות היא בכך עליון שענינו הוא ח"ס שזוهو שרש פנימיות התורה, ולהיות דמאייה אז חכמה סתימאה לנו הוא חה"ש של פנימיות התורה. ולכן הילולה של רשב"י היא בל"ג בעומר, שידוע שתלמידי רע"ק ורשב"י בתוכם היו מקור התורה שע"י הוחזרה התורה לישראל וכולם היו מקור התורה הנגנית, והרשב"י להיות נשמותו באצ"י בח"י בן שרואה את כל גנזי אביו לנו ה"י מקור פנימיות התורה, ולכן הסתלק בל"ג בעומר להיות

שכתב שר' אלעזר בן דורディא געה ברכי' עד שיצאה נפשו, ואיך אפשר להגיע לזה כ"כ להרגיש גודל הריחוק מלאכות, וע"י החסידות שהיא מה"ס לא שייכים יותר לדברים שהיו שייכים אליהם קודם, וגם זה מכפר על העוננות הקודמים, וגם באגרות הקודש סי' כ"ג כתוב למוד עין יעקב סודות התורה גנוזים שם, שמכפר עוננותיו של אדם, וכ"ש חסידות סודות התורה לא רק גנוזים אלא נמצאים בגלוי, בוודאי ובוואדי שמכפר על העוננות.

וכפירות הרש"ח שיחי' ששמע מהרבי רשב"ב וכן מובה בתורת שלום שאפשר להגיע ע"י חסידות לדברים שאפירלו ע"י תשובה א"א להגיא, ולכן מצד התשובה התגלתה פנימיות התורה דוקא בדורות האחראונים. שכארה הוא

פלא הרי הדורות הראשונים

היו בעלי נשמות גבוהות ולא זכו לגילוי פנימיות התורה ודוקא אנחנו שכ"כ ירודים ציננו, במא אנחנו טובים מהם? אלא שהיא הנוגנת שדוקא אנחנו שכ"כ בשפל המדרגה, ולא יכולים לחזור בתשובה כמו שצרך וככל, לנו דוקא כת התגללה פנימיות התורה מצד עניין התשובה.

מבט נעלם

וליהיות שהחסידות נמשכה מה"ס וענינה תשובה, לכן על ידה מקבלים דעת רחבה וযוצאים מהדברים הקטוניים, ובכללם מקבלים דעת רחבה כי מבטו של החסיד על העולם הוא באופן אחר לגמרי מאשר אצל לא-חסיד. החסיד שמתפלל ומונח בעניין של אחדות ה' יודע שכלי הגוף הוא אין ואפס והעיקר הוא הרוחני, הציר שהוא מציר את הג"ע וזה אחרת לגמרי מהמתנגד אשר חושב את התענוג היותר גדול שיأكل את שור הבר, הלוייתן, יין המשומר משות ימי בראשית. וגם שילמוד תורה המלבושת בגשמיות המחליף פרה בחמור, וכו' ויכתוב הרבה חדש תורה, תענוג יותר נפלא מזה הוא אינו יכול

למעלה מרש החכמה הגדולה לנו ע"י לימוד החסידות מתכפרים העוננות. שכלי העוננות פוגמים או בחכמה או מלכות וכו' כל עוזן פוגם בספירה מסוימת, משא"כ ח"ס - כתר, זה למעלה מהספרות דאצלות וכן שם לא שייך לפוגם ולהחסיר, ולכן שלומדים דא"ח שהוא מה"ס וממשיכים ממש - מתכפרים העוננות, כי בכתר לא שייך פגמים ועוננות, זה עניין החסידות - תשובה, כי בדורות הראשונים שהיו נשמות גבוהות אם חטא ח"ז הרגישו את הריחוק מלאכות וחזרו מיד בתשובה שלמה, וישנם דברים כאלו שלא מועיל עליהם תשובה כ"א תשובה עילאה עצקת הקול, עצקת הלב וכו', והם מצד מעלה נשמתם הגיעו לזה, משא"כ אנחנו שבתקבתא דמשיחא וכמו יעקב שאינו מרגש, ולכן הוא נקרא אבר מת שבאדם (אדה"ז), ואנחנו שבתקבתא דמשיחא איך אפשר להרגיש את הריחוק מלאכות ולהזoor בתשובה?

והנה לא הלימוד בפנימיות התורה זה באמת רע ומר, כי בעקבות דמשיחא יש הרבה העלומות והסתורים, ולא למידה החסידות ועובדת לא יתכן שלא יפלו בח"נ ר"ל, כל אחד יודע בעצמו מכוביו ורוצח מאי להפטר מהזה, וידעו גודל הפגם בעולמות העליונים וגודל החיקות שמוסיפים לקליפות ע"ז, ורוצחים מאי להפטר מהזה אבל אי אפשר, לומדים זהר, אומרים תהילים, צמים, נתנים צדקה הולכים למקום וכו', אבל זה לא מועיל ונשארים בקטנות(!). אבל ע"י עסק החסידות יוצאים לגמרי מה"ג, וממש משתומים איך יתכן שהוא פעם שייכים זהה. וכך עד"מ ילד קטן המשחק בצעצועים וכשגדל יוצא לגמרי מהזה והי' כל הא ה' ממש, כך גם בעניין הזה ע"י החסידות יוצאים לגמרי.

ישנם עוננות שלא מועיל עליהם אלא רק תש"ע, ואין אפשר אפילו להגיא לעניין דורות כאלו, ע"ד

הסתכלות חסידית

וע"י החסידות מקבלים ביטול והכנעה - דעת רחבה. וכיודע אצל חסידים שבשופטני לא עסקינן שביק"ש שעמם"ט אומרים כי רצון אם נתחיבתי וכו' בביטול ק"ש ומסבירים מהו ביטול ק"ש כי הרי בשופטני לא עסקינן, אלא בביטול עניין הক"ש שזהו אהבת את ה' אלקיך, ובביטול ק"ש זה ביטול המצווה של אהבת. וכיודע המעשה מרלו"ץ שפעם מישחו ראה אותו קורא ק"ש של שחרית אחרי הזמן ושאל אותו מדוע הרבי מבטל ק"ש? וענה לו רלו"ץ: זמן ק"ש? אני ק"ש מקיים (ואהבת) זמן ק"ש לא מקיים, אתה זמן ק"ש מקיים וק"ש לא מקיים... [הערה מערכת ההייל]: בפשטות קרא רלו"ץ מבארדייטשוב ק"ש בזמן טרם תפילהו ויכל לישב א"ע בפני המתנגד, אך ראה לנכון להעביר את המסר על החשיבות בתובנות תוכנה של ק"ש ותפילה] וכן אצלנו בנוגע לזמן תפילה 12 אבל מתפללים, משא"כ מתנגדים שומרים על זמן תפילה אבל לא על תפילה.

וככה זה חסיד כל דבר נתפס אצלו בצורה יותר נעלית ועדינה, ומה שאצל מתנגד זה מעצבן אצל חסיד יהיה זה גיהנם [או צ"ל ג"ע], כי חסיד יודע שג"ע זה נהנים מזיו השכינה, תענוג אלקינו שבאין ערוך גבוה מתענוג הגשמי, וממתנגד מציר לעצמו את הג"ע שהוא לו שם כל התענוגים הגשמיים, ואין לו כל מושג בתענוג אלקינו, וע"י החסידות (והתובנות בחסידות, כמו כן) כל המבט משתנה.

מצד אחד החסיד נעה בהרבה מהמתנגד ולא שיר לקטנותו וידעו שהעיקר הוא האלקות וכו' ורוצה רק אלקوت, הצד שני הוא לא מחזק טוב להעצמו כלל וככל ובTEL לגמרי. וכ"ז בא ע"י עסק החסידות שמקבלים דעת רחבה, לפי שהחסידות נשכח ממחכמה סתימה וכאן יוצאים מהדברים הלא יפים ולא שייכים אליהם, והחסידות מכפרת על הקודמים, ולכן צריך לשמהם בל"ג בעומר שהוא

لتאר לעצמו, וכמו שכותב אחד האחרונים שהוא מאחל לעצמו בג"ע שבחדרו יהי תנור חמ, וספל כפה וגליוון ועת לכתוב חדשים עם גمرا מש"ס משובח, ומה שהמתנגד כותב יותר החדשים הוא נהי יש ומצוות יותר ויותר גדול. ואומרים שבעיר מינסק לפניו שהחסידים באו אליו ה' קשה ללבת בה כי היא עיר של מדינים וכל אחד הוא הולך מאד מונפה מה"ש"ס ופוקים" שלו, וכשבאו החסידים למינסק ואמרו לממתנגד הוא ש' וכו' הוא התכווץ ולכן נהי קל לעבר למינסק.

וע"י החסידות מקבלים דעת רחבה לא מחזיקים טוביה על כל מה ממשיגים, וכיודע הסיפור מעניין כל בעלי השיר יוצאים בשיר ונמשכים בשיר, כפי שפירש את זה אדה"ז דקאי על NAMES מלאים שההעלאה וההמשכה שלהם זה ע"י נגון ושיר וכו', וחסיד אחד הפיץ את התורה הזאת בשקלוב שהיתה עיר של מנוגדים וכו', ואח"כ העשה מזה רעש גדול, כי עפ"י נגלה זה הולך על במות שנושאות פעמון שמותר להם לצאת בשבת בפעמון, וכיitz NAMES מלאים, ואח"כ כשבא אדה"ז לשקלוב וגDOI המנגדים בחנו אותו ושאלו שאלות, לא השיב עליהם אלא המתין עד שנתנו לו לדרכו בבית הכנסת ואז אמר את התורה שלו על בעלי השיר והוסיף שכןangan כתут נגון, ואדה"ז שר את הארבע בבות שם, ובאותה העת התיישבו קושיותיהם של כל גDOI מינסק, והי שם גאון מופלא ר' יוסף כלבו שהיו לו 4 קושים שנים רבות לא עלה בידו לתרצם, וכשהשמע את הרבי שר, כל קושיותיו התיישבו בטוב, ובאותה שעה מספר ר"י כלבו הרגשטי עצמי כ"כ שפל ושהאין בי כלום כתינוק בן יומו, לפי שהזאת מצד הקדושה (לא כמו שבכ"כ מתנגד שמיישב אפילו קושיא נהי יש וכו') וזה פועל החסידות, ומماז התקשר הר"י כלבו לכ"ק אדמור"ר הזקן.

התגלות חכמה סתימאה כו'.

לו"ז לשעת חרום

כעת זה זמן של מלחמה ויש סכנה גדולה שתהה'. אם נלמד חסידות כל רגע פניו ונמלא את המוח בתוכן של חסידות בעוזה נינצל, הרבי הבהיר שבבודאי ובבודאי לא ינום ולא ישן שומר ישראל אבל צריך להיות כלי לזה, והכלי הוא התמדה ושקידה, ואם לא תהיה התמדה ושקידה מי יודע מה שהיא', מי שילמד חסידות הוא בודאי ינצח ולא יאונה לו שום רע, ואין שום הצדקה לבטל את הזמן. צריך להתענין מי נלקח וכו' אבל לא להתפלל בסדרות בפוליטיקה מה יהיה מה עשה המלך ההוא והראש ממשלה והוא, וזה לא יוסיף כלום. כתוב לב מלכים ושרים ביד ה' להם יש ראים יותר טובים וג"כ זה יד ה' והדבר לא מוסיף כלום, ה' הוא המנהיג ואם הוא ירצה - כלום - אז נינצל, וזה עוללה מאוד גדולה שביליה בדברים בפוליטיקה עד שעה מאוחרת ואח"כ לא באים לסדר כי עייפים, ובסדר שבאים מתבטים וכו' זה הרפה ובועה, צריך כתע לעורר יותר רחמים, ללמידה יותר ולא כמו ילדים קטנים שששחים כשרבים חוליה שהם פטורים מלמודים, וככ"ר"ם שיחי' נלקח לצבא והמשגיח טרוד וכו' וא"כ לא באים לסדר, הרוי כתע זה ממש הסוף, עקבתא דמשיחא, ומתי יהיה אפשר לעשות תשובה אם לא עכשו בעקבתא דמשיחא, זה אורך מאד כמו עד"מ עקרו של עוג מלך הבשן, אבל כתע זה ממש הסוף וכלו כל הקיצין והמשיח בודאי יבוא בקרוב, מוכראים לעשות תשובה להתחילה ללמידה חסידות ולמלאות זהה את המה בכל רגע פניו, ואז בודאי ובבודאי לא ינום ולא ישן שומר ישראל, והקללה תהפוך לברכה ע"י החסידות ונינצל.

חסיד אחד... תלמיד אחד...

כתוב בגמר (סנהדרין קיא). שנאמר על הזמן עקבתא דמשיחא שישאר אחד מעיר ושניהם משפחה, מסביר רשי' שאחד מעיר זה שכל העיר תשר ותתקיים בזכות חסיד שבעיר, עניינו של חסיד הוא שמתפלל כפי המוטל עליו ועשה הכל כפי הנדרש ממנו.

ישנו בקונטרס התפילה פרק מיוחד (י"ד) למתחילים, שישירו הטרדות וכו' וישבו (או יעדמו) במקום אחד ויגידו במתינות את התפילה עם פירוש

המילות ותובעים מכל אחד דוקא לפי כוחו ולא יותר, וכמ"ש במדרשו כשהאני מבקש אני מבקש לפי חיי אלא לפִי חיין, לפי כחו של כאו"א, ואח"כ עולמים יותר וייתר אבל בסדר והדרגה זההו חסיד, הרי כל היום לא יספיק ב כדי לכוון את כל הכוונות שבתפילה, אלא שהרבי בכוונותיו מוציא את כל המקורדים שלו, כמו עד"מ בתקיעת שופר הרבי תוקע וכולם שומעים וויצוים ידי חובה בכוונות הרבי, אבל דוקא כששמעים, וכי שיאטום אזניו ולא ישמע - לא יצא י"ח תק"ש. וכך בתפילה נשמתפללים לפני הערכ איך שהוא צרייך, הרבי מכוע בשבילו את כל כוונות התפילה. רק שמצדנו צרייך לעשות מהهو וכמאמר חז"ל פתחו לי פתח בחודו של מחת ואני אפתח בחודו של אולם.

מתנגד לא תובעים כי הוא אינו יודע וכתוון שנשבה, והוא לא אשם, לנו יש זכות שאחנו חסידים ולומדים בתורת, שבודאי איך שאחנו מחזיקים הרי חב"ד זה השפיץ של החסידות, והבחורי ישיבה ה"שפיץ" של חב"ד, וא"כ הכל עומד עליינו. זה שלומדים כאן לא תלוי בבחירה כי אם בזכות, וכיודע בעניין אשרינו מה טוב חלקנו וכו' (יתברר אי"ה במ"א).

ומוכראים לעשות, אז הרי כל אחד גור במקומות אחר והכל זה תלוי בו, הוא החסיד בעיר ובזכותו השית'ת מציל כל העיר, וזה הכל על כתפו ולכך הוא מוכרא לעשות, ובזכות חסיד שבעיר אני מציל כל העיר וכן. וזה תלוי דוקא בו ושלא יחשוב מי אני ומה אני וכו', כי ידוע מאנשים פשוטים שהגינו על ערים שלמים, וכפי שהי' פעם מעשה שהיתה גורה קשה והבעש"ט רצה להמתיק את הדין ועשה עליית נשמה ב כדי למצוא איזה זכות להמתיק הדין וראה היכל נפלא עד מאד בג"ע, וכשהשאיל ממי זה, נודע לו שזו בזכות כפרי פשוט שאומר התהילים כל היום ולא יודע מה שאומר, ובקש מהכפרי שימסור את כל זכויותיו לטובת הכלל והכפרי הסכים ומסר את התהילים שלו והגירה בוטלה, וסמור לפטירתו בקש הכספי מהרב - באומרו שלי לא יאמיןו - שיזהר את כל תושבי המקום שיימלטו על נפשם כי הסכנה קרובה, וכל הזמן שהוא הי' בחיים התפילה שלו הגין, והרב הזהיר ואלו ששמעו שמעו, ואלה שלא שמעו הייתה אח"כ מלחמה ונחרגו ר"ל, וכך הכל תלוי בנו ובם נתנהג כפי הצרייך או בזכות חסיד וכו'.

שאצל האמא של רשות יש מקום לשולוח את הבן לאחד משני היישובות הנ"ל, וכיון שהבחור ההוא עשה רושם טוב, ואמר לאמא של רשות לשלוח את הבן לשם והוא מוכן לשלם הוצאות ובסוף כך כי, ורשות נסע לילובאוויטש.

בדרכ כשראו שאין מקום, הם התאכسن אצל חסיד חב"ד אחד שהיה לו הרבה ספרי חסידות וידע הרבה חסידות, והתחזק אצל רשות ההנחה ללמידה בתו"ת. והוא סיפר להם שהותנו היה חסיד טולנא של ר' דוד, ופעם חותנו הביא אותו לר' דוד ואצלו היי סדר שכשקבן אנשים ליחידות היי לו גיד במצח בגודל של אצבע שהי כל הזמן בולט ויוצא ונכנס וכו', ובאותו זמן נשכננו אליו או ר' דוד ספר את הכסף ובאותה השעה ג"כ הגיד הוא כל הזמן נכנס ויצא ונכנס, וליהודי הוא ר' דוד דבר אותו כו' ולהחתנו החסיד הנ"ל אמר ר' דוד אתה לא שיך אליו אתה שיך לילובאוויטש, וכששמע את זה החליט שא"כ צריך להתענין מה זה לילובאוויטש וחסידות, וסוף סוף נהי אח"כ לחסיד. וזה היה הדרך של רשות לילובאוויטש, ובסוף שרות נכנס לישיבה יצא ממנה מה שיצא וכו'.

ונמצא שהוא שלומדים בתו"ת הוא בהשגת פ, וע"כ ولو מצד הבחירה העצמית, וכיון שנמצאים בתו"ת הרי צרכים למסור על עצמו כמו שהחסידות טובעת.

השגחה פרטית שהובילה לתומכי תמיימים

ישנם כאן בחורים חדשים קודם ביישובות אחרות ויכולים להציגו, כי מוקדם לא היי נדרש מהם וכעת כן, ויכולים לחשב שהיו מטיבים לעשות אם לא היו נוכנים. אבל זה טועה, מה שניכנסו זה השג"פ וזה לא תלוי בבחירה, לכל אחד היי מלחמות בבית וכו', והוא עצמו מתפלא איך נכנס ומה לא היי לו טוב שם, ואעפ"כ נכנס.

והרש"ח ספר על עצמו שהוריו לא היי בכלל חסידי חב"ד והיו גרים באיזה מקום רחוק ברוסי [הערות מערכת החיליל: בעיריה קוידנוב הסמוכה למינסק] ואף פעם לא שמעו מלובאוויטש, והפעם הראשונה ששמעו, זה כשהיה עדין ילד ופעם בא איזה מגיד לאותו המקום ודיבר ע"ז שבזמן האחרון יישארו ירא"ש כי אז הייתה המגפה של המשכילים שהתקלקלו והפסיקו לשמור תומ"ץ,

ואם רוצחים להיות בטוח - המשיך המגיד - שהבן ישאר ירא"ש ישנים שני יישובות, הישיבה בראדין של החפש חיים וישיבת לילובאוויטש, ואוז היי הפעם הראשונה ששמע מלובאוויטש.

ואח"כ היה פעם שבא לשם אחד מהבחורים שלמד בלילובאוויטש והי בחר מוצלח ועשה רושם נפלא היי למדן בוגלה ודרש לפניהם בדאי"ח כו' ועשה רושם מאד טוב, והוא שם בחור אחד שידע

ברכת אחים
לחתן הרב גד שי שלום
משגיח בישיבתנו
לרגל בואו בקשרי השידוכים עב"ג תחי'
ומשנה ברכה לאביו, מנכ"ל הישיבה,
מסור ונתון במסירה ונתינה להצלחת הישיבה
הרה"ח ר' אליעון שי
יהא הבניין לנחת רוח כ"ק אדמור מלך המשיח שליט"א

נְגָלָה כְּבָד הַוִּי

בשורה טובה לrome"ם וללומדים

'קובץ מפרשים' של ישיבתנו תות"ל ראשון לציוון התקבל בברכה בכל הישיבות ומהוות כלי עוזר לרמי"ם בהכנות השיעורים, לתלמידים בהבנת הדברים ובכלל לכל מעין, לקראת התחלת 'זמן' הבא עליינו לטובה שנת ה'תש"פ בכוונתינו להרחב ולהעמיק את הפרויקט ולהופכו לנכס צאן ברזל לכל דורש.

אנו פותחים את הדرب 'ונגלה כבוד הווי' כבר מעכשיו להתחיל לעבוד במשותך על הסוגיות במסכת קידושין, כך שבפתחת זמן 'אלול' הקרוב יתאפשר להוציא לאור מיד קובץ מהודר שיקיף את כלל הסוגיות באופן عمוק, מובן ונגיש.

המטרה לקרב את לימוד המפרשים לכל רמות התלמידים ולתת להם 'בית יד' לצלול לעומק הסוגיה גם בכוחות עצמם.

פרויקט מהפכני זהה דורש את השתתפות כולם. ולכן תנתן הרשותה לכל ר"מ או ר"י שיבקש להיות חלק מפרויקט מייל Nigle8@gmail.com

'קובץ מפרשים' השלם על מסכת קידושין

בדרכיב זה כדאי לעלות סיכומים, דוגמאות ל מבחנים, עיונים, ביאורים ושאלות כך שעל ידי איש רעהו יעזרו נוכל בכוחות משותפים לברר על הפרויקט הגדול הזה לנחת רוח כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוןנו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

יודגש שוב כי כל הנקتب במדור זה הינו על דעת הכותבים לפי הבנתם הדלה בתורתו של מישע שבאו דרכיו וכו'. ונשמע לחייב חותם דעת הלומדים והعروתייהם שיודפסו בגלוינות הבאים.

מחמת סיבה טכנית בעימוד נשמטו כל ההוראות שהו עיקרו של מדור זה ויובאו במלואן בגלויו הבא, עם הלומדים הסליחה.

הננו שבים ומגישיים בזאת לסטודנטים את מדור הארכעה אשר באוצרות'. מדור זה הינו המשך וסעיף ב' מסעיף א' שנדפס במדור הקודם בגדיר 'הפרק' [להעיר כי במדור זו תוכנו כמה פרטיטים שנכתבו במדור הקודם באופן מסוים וכן נכתבו בסגנון נוסף].

מדור זה למעשה מסכם את כל סוגיות ההפרק ובהוראות בו יובהרו נקודות רבות המקיימות כמה סוגיות רחבות בגדיר 'ביטול מתחות הפרק' ועוד.

ההשלכות מגדר 'הפרק'

מסתעפות כמה נפק"מ - ביחס לדינים המתיחסים לפועלות ההפרק (ולדוגמא קיום מצוות תשביתו⁵ על ידי הפרק - לדעתו⁶ שביטול הוא מהתורת הפרק⁷ - וכן פוסק אדמו"ר הזקן⁸), ביחס לדינים השיכים לחפציו 'הפרק' (לדוגמא גדרו של חמץ מופקר⁹ - han בתוך הפסח¹⁰ והן לאחר הפסח¹¹) והן ביחס לשיכות ה'הפרק' לכל העולם (ולדוגמא בחמצץ - אופן שיכות החמצץ המופקר לגויים¹²).

ב. מחקירה זו בהגדרת המושג 'הפרק'¹, han ביחס לאדם המפкар [מה תוכן הפעולה, האם היא רק להפיקיע את רשות הבעלים או מעשה חיובי - להקנות לכולם²], han ביחס לדבר המופкар [האם הדבר עכשו שיקיך (בכח?) לכל אחד, או שאינו שיקיך לאיש והוא בוגר מיוחד של - 'הפרק'⁴], והן ביחס לשאר העולם [מה תוכן פעולה הקניין שצרכיים לעשות כדי לזכות בהפרק - האם הוא רק להסיר את השיכות של האחרים, או כדי לקנות אותו לעצם] -

ונובעת בעיקר מסוגיית הש"ס בנדרים בחלוקת בין חכמים לר"מ האם הפרק כמתנה או לא, מחלוקת זו עוסקת בעיקר ביחס ל'מקבלי ההפרק' הינו לנ'פעיל' והתוצאה הסופית, אלא שמתווך בכך גם להבין את שני השלבים שקדמו לנ'פעיל' והוא הגדרת 'פעולות הפרק' והגדרות פעולות ומהשבות המפкар - הנ'פעיל'. והנה אליבא דהकוצה¹³ דבר ברור שהאדם שבא לזכות מן הפרק צריך לעשות קניין, כי רק בשלב זה מתחילה עניין הקניינים ב'הפרק' שהרי לפני זה היה זה רק בתורת נדר מצד המפкар שהוא אינו יכול להפיקיע אחרים מלזכות בו. ולפי מהלך זה בהבנת שורש החקירה הרי שדעת הקוצה¹³ נוגעת לצד הא' בחקירה שהאדם רק מפיקיע את עצמו. ודוח'.

1. הנה בסעיף הקודם נכתבה החקירה ביחס ל'פעול' - האם במעשה ההפרק בעל הבית רק מסלק את עצמו או גם נותן לאחרים. ובהערות נתבאר כי בשיחות ובספרי האחרונים החקירה נכתבה בכמה אופנים והתבאר שם כי אכן החקירה היא בכל שלבים של ההפרק – han ב'פעול', han ב'פעולה' והן ב'נ'פעיל' ולפי זה נכתבו הדברים כאן בסעיף. זאת ועוד: במדור הקודם בהערה 1 נכתב כי ככל הראה זו היא לא לפיקוד דעת הקוץ החושן (חו"מ סימן רעג סק"א) הסובר שהפרק הרי הוא לנדר ולא מדיני הקניינים כלל וכפי שהבין בדעת הב"ח (וכלשהו שם "נראה דהפרק אינו עושה קניין دائעושה קניין מי עניין נדר לכך"), אולם לאחר העיון ניתן להוסיף באופןعمוק יותר – יסוד החקירה

אישית. הייתה נדמה לעצמי כמו יותר שם. כאשר חזרנו לראשון לצוון הטלטלנו באוטובוסים למעלה משערם בזמנים של כארבעים מעלות עם מזגן מקרטע באוטובוס. ומשם עברתי לתהלה אחרת בראשון לצוון לפחות להרגיש איזה מצור עצמי כלשהו. בקיצור לא הלך איך שימוש תכנית ורגשת קצת אכזבה.

והנה למחמת התבשerno שיעור ג' שטפסי ה'קבוצה' הגיעו. היה זה בשביili מעין 'סימן' כי כאשר אני מגיע לתהלה ר'אני לא הנושא אלא מגיעים מזור אידיאל של 'פנימי', למרות בושות ו'פדריחות', ללא הישגים, זוכים אכן להתחבר לאור של רשב"י, אור של 'פנימי'. עד שזה פועל על הגשמיות שלי.

אולם כמו רשב"י שדוקא על ידי צער המערה זכה בספר הזהר, ספר של 'פנימיים', התגללה על ידו [שמעתי אימרה]: 'בר יהאי נמי' ש'בר יהאי' חת אשريك'. בזכות מה זכה בר יהאי לת'נשחת'? בזכות שכשיצא מהמערה, ראה רב כי פנחס בן יאיר את הפצעים שלו ובכח, ורשב"י הגיב לו: "אשריך שריאתני בכך שלא מלא לא ראיתני בכך לא מצאתי

בי לך"

مفאת התגובה זו שרב"י לא התחרט על צער המערה אלא אמר 'אשריך' בזכות זה - 'תנשחת', ועד היום חוגגים ושרים לזכותו. וכמו שידי יש ראל דוקא על ידי התהלוות בחום עם שליטים של אמירות יהודיות טהורות והכרזות פסוקי תורה כמו שהרבנן הנחיל לתשבר' זוכים גם לפרסים גשמיים ובמיוחד לכוחות רוחניים 'פנימיים', כך גם אנו hari העניין ולא בשבייל ההישג האישני, זוכים בעזرتו לכל דבר ובמיוחד ל'קבוצה' - שנה של גילוי האמת.

חי המלך!!!

"אתה בטוח שהוא? ממש לא נראלי זה לא יכול להיות! פשוט לא קשור אליו זה עלילה, מה לו ולפוליטיקה..."

כן. כן. רשב"י פשוט אמר את האמת על הרומים ומכאן הכל התחליל. על כך הוא נעלם והתחבא... שלוש עשרה שנים בצד עזום ובתת-תזונה. וכל זאת למה? על זה שאמר את מה שחשב באמת. גם כאשר רשב"י יצא בפעם הראשונה מהמערה הוא 'شرف אנשים'... במילה אחת האם שווה את המחיר כדי להיות פנימי? מה מול מה וכו'?

ידעו המבוادر בחסידות כי לג' בעומר הוא 'מתן תורה של פנימיות התורה', ביום בו נשלמה עבודה רשב"י, כל עבו' דתו אשר עבד כל ימי חייו.

ומה היא 'כל עבודה' אשר עבד'? - פנימיות = אמת. אבל ככל הנראה יש מחדיר להיות 'פנימי' - צער המערה. (לח' כות עד שמילך רומא ימות כדי להיות חוריPsi על אמרה אמי' - תית קטנה) איפה הדמיון מוקרטיה...

השנה זכינו גם להיות חלק ומעין מעבודת רשב". וממי זכה? מי שלא ישב ליד מזגן בלבד' ג' בעומר... עוז צמת החום העצומה שהיתה נדמה כי כמעט ותגרום לתהלוות לסבול ממבחן עצום של ילדים.

אני באופן אישי חוויתי זאת במיווח: השנה רציתי לעשות משהו שונה מהרגיל ולא ללכת לתהלוות לפי השיבור של אה' בישיבה הרגשית שהייתה יותר טוב בשבייל בתהלה אחרת, אולם בסופו של דבר התגברתי והסכמתי לקבלת ה"על" ונסעתי למקום רחוק שבו שביבצו אותה.

مفאת החום העצום בטח גם עלה החום לחלק מה- מבוגרים שם בתהלה למוח והתחווה שלי אישית הייתה קשה. ניסיתי קצת לסדר אבל לא ממש צלח, הייתה מדריך אך לא חשתי כל הישגים וכל הצלחה

המחנה

/ סיפורי של 'פָּמִים'

ללייבוש לא הייתה עכשו תשובה, מה שבתו שיכום בחור הכי חסידי זה הגדרה בלתי נתפסת. ואם כן, היא נתפסת רק ברעוטא דליבא של משפיעים מזון על-חושי כמו ר' חיים בער ואולי גם ר' זעליג. יותר ויותר חודרת לודעתו הריגשתית-נשנית של לייבוש כי הסניף העיבלייסטי משנה משהו בעולם הכהוני-הישגי-חומרני-חסידי!

רק לאחרונה הוא האוזן לשלה משאות עיבלייסטיות שעסקו באוטו 'זיכון', בסוגיות 'חומר שבצורה וצורה שבחומר'.

מהד התועדות של ר' זעליג בכ"ב שבט, שביאר כי מכיוון שלרבץ' שיניינא ה"יד אין מצבה, והרבי מלך המשיח שליט"א ציווה לרשום את שמה על מצבת הרבנית היה מושקא, הרי שכ"ב שבט יש להתוועד גם אודותיה. הוא ציטט מכתב שכתב לה הרב ר' ר' י"צ ובזה כינה אותה 'בעל חושים עדינים' [הערות מערכת החיל]: ראה ספר המאמרים תש"א ע' [22] "אצל כולנו החושים קולטים את מה שהחומר מציג, ראייה, שמיעה, מישוש, טעם וריח, כך אנו בוחנים מה זה 'תמים', וכך אנו בוחנים מה זה 'תקומות בעבודת השם' וכך אנו מקטלגים מי 'המשפיע הכי גדול היום בלויבאויטש' ו'מהי הישיבה הכי טוב' ולפי זה יש כאלה שמנסים גם להבין את ג' 'תמווז' בצורה חומרית [הערות מערכת החיל: רח"ל ורחל]. הרבעץ' שיניינא היו לה 'חושים עדינים' ואיתם היא קלטה את מה שמעבר ל'חומר' החסידי, لكن היא גם הייתה הראשונה שזכה לקבל מכתב מאביה שהסביר לה שהרב ר' רש"ב חי! [הערות מערצת החיל ראה באגרת הנדפסת שם: "הסביר, אינני יכול לכתוב עליו כפי שנוהג בדרך כלל לרשותם על אלו שאינם חיים בגופם בעולם הזה, הוא חי בלבבי ובמחשבתי, זה הדבר היחיד שיכול להחזיק אותי בחיים ... אבל האמת היא שהוא חי, הנה אני רואה אותו במחשבת"] וכך היה גם ברחה מהשרה והתגוררה עם בעלה החסיד המשכיל ר' מנחם מענדל הכהן הארנשטיין הרחק ממלחכת

/ ישיבה של מעלה וישיבה שלמטה פוקן

"מי הבhor הכי חסידי אצלכם בישיבה...".

"הכי חסידי? חסידי הוא לעולם לא 'הכי'. זה ממשו שאי אפשר למדוד במשקל...".

"אני מתכוון בחור שלא שקווע בחיזוניות של לבושים, שאוסף כתיקים, מKeySpec להקלות מהתועודות-חסדים, תפילה ר' ישראל נח בליניצקי וכדומה".

'חסידי זה 'ביטול' שלא חושב על עצמו להיות 'מקבל' אלא לחת'!' עיבל. מוצאי פורים קטן. פינת הזאל.

לייבוש קופרמן עונה לשאלותיו הסקרניות של ישראל נח אידעלמאן שב לבקר את דבר ועיבל. כבר שבע ימים הוא בישיבה, מסתקרן, תמה, מתפללא אך נהנה. מהשיעורים. מאוירה אחרת. מההתיחסות הפרטנית.

זו כבר פעם שלישית שהוא מבקר בישיבה בהוראת המפשיע. המפגש האקראי-השגחי בברלין בראש השנה פתח לו אפיק חדש לעולם שהיה חסום אצלו - 'חיליל המלך'.

עכשו הוא בשיחה עם לייבוש. שיחה זו לפני שנתיים וחצי הייתה מתנהלת אחרת. לייבוש עמד אז בדיק במקום בו אוחז ישראל נח עכשו. לדידו 'בחור חסידי' זה היה ציון לתעודת הצטיינות בקדומים פנימיים. אז מה בעצם השתנה עכשו שהמושג 'חסידי' קיבל אצל לייבוש משמעות מופשטת דקה - שבדקה? אולי זיכון מריצות לממצאים במקומות מפחידים? אולי הפנת התועדות והשיעורים בעיבל? אולי סתם משפט התרבות הנובעים מכבdot ויאוש מהתקומות הישגית?

'חומר שבצורה' ו'צורה שבחומר'. יש ישיבות בהם הבחור נכנס לתוכם בשיעור א', ומאו' ועד סיום שיעור ג' הוא רק 'מקבל'". שROLIK החל לתאר כיצד זה מתבטא בהכל. אפילו בסגנון השיעורים בנגלה. "בישיבות של 'חומר שבצורה' הבחור ישב בשיעור נגלה מקריאים לו את המפרשים והוא רושם אותם וمبין כל מילא. הוא לא צריך להתייגע ולהשוכב. המגיד שיעור מסוים את השיעור והחולץ בביתה והשיעור על המחברת, אך בישיבות של 'צורה שבחומר', הבחור נדרש להבין בלבד, להתייגע, השיעורណoud נועד לרווחם אותו ולהוכיח לו כי הבנה עדין רחוקה, כי הכל יותר מופשט ממה שזה נראה, שכל מילה בראשונים היא דקה מן הדקה ממש, ובעצם הסוגיא עדין רחוקה מהבנה".

לייבוש חשב כי שROLIK מתוכנן לדבר לילבו של ישראל נח איידעלמאן שבימים הראשונים כאשר הקשיב לשיעורי הרב שלום בער פרידמן משיעור א' ושיעורי ר' יודל הוא תמה על הסגנון המופשט לגמרי. בעוד ר' שלום בער פרידמן מדייק בכל תג וtag ברשיי ובונה ממנו מHALCHIM שלמים בפשט הסוגיא, הרי ר' יודל מרומם ומפשט את הדברים. ועד שגם הגדרות היסדיות לא מושללות בשיעורים. מכאן עבר הרב שROLIK לשוחח על החינוך וה'עבودיה' בישיבות תומכי תמיימן:

"בישיבות של 'חומר שבצורה' הדגש בחינוך הוא להצלחה, להתקדם, להציג. מבצעים זה בבחינת קרבן מוסף' בלבד וחתת השם 'מבצעים' כולל גם פעילות פנים-חכ"דית כמו ילדי אן"ש וכדו', אך בישיבות של 'צורה שבחומר' כל ההדגשה היא על הזולות. היגיינה בלימוד היא בכדי להזדוף וליצאת מעצמנו לגמרי עבור מטרת הבריאה, הרי זה המימוש של כל המאמר 'ביום עשתי עשר'".

התמיימים ישבו מרותקים. הם חשו כי הרב שROLIK משוחח על עיבול. אפילו יוסי זר השתתף ולא חסך את שבט פיו: "אתה יודע מה, אני מסכים, אבל למה תמיד, אבל תמיד, הישיבות של 'חומר שבצורה' יותר חזקות, יותר גדולות ויותר עם כסף, והישיבות של 'צורה שבחומר' כל יום זה סיפור חדש איך מתקיימים? למה שאני יוסי ריצה לבנות בית של 'צורה שבחומר', זו תהיה כנראה דירה בשכירות ברלין ברובע עני עם שכנים אנטישמיים בעלי כסף בחשבון בנק וכל היום יצאת ולהפיש יהודים שנינחו תפילין וביום שיש לי שבור את הראש איך אני משיג כסף לבנות כמות דגים לסעודה שבת עם אורחים סטודנטים בסלון קטנטן? עדיף למכת לצבע, לקבל משכורת מהמדינה ולבנות בית ליד קהילה חבדית" כמו כל קבוצת 'חומר שבצורה'..."

לייבאוייטש באוטוואצק באותוימי זוהר בפולין. עם 'חושיים עדינים' קולטים גם 'צורה שבצורה' ומתרכזים מ'חומר שבצורה'.

ושוב באותו שבוע בדיקת היה שיעור כללי של ר' יודל ובו סקר את השיטות בשיעור של איסורי הנאה, הוא הביא את דברי 'המשנה למלך' ששיעור 'איסור הנאה' הוא גם כזית בדיקת כמו אכילה, ולעומתו את דברי 'ה Mahar"m שיק' שבאיסורי הנאה השיעור הוא 'משהו'. מה זה 'הנאה'? וגם כתעת המונח 'צורה שבחומר' חוזר על עצמו שוב ושוב. "מה זה 'הנאה'?", פתח ר' יודל עוד שיעור-כללי מופשט, "זה מושג מופשט לגמרי! אוכל זה כמו, הנאה זה 'aicot shebaicot'. ליהנות' מספיקabis אחד ואפילו ריח קל יש בה את כל המהות של 'הנאה', משא"כ אכילה. לכן הניצוץ האלוקין, מסביר ה'מייטעלער רב' נמצא בטעם' של האוכל ולא במאכל עצמו [הערה מערצת החיל': אויל הכוונה לספר המאמרים אדמור' האמצעי ויקרא ח"א אמר ד"ה ששת ימים], וכן צודק המהר"ם שיק שאיסור הנאה שייערו במשהו".

לייבוש לא שם לב כי הוא כבר ישב רבע שעה מול ישראל נח איידעלמאן ומהרhar, כשהזה האחרון מבית בו ביראת כבוד. מחשבותיו שוב עברו להתוועדות שהתקיימהames עם הישיבות ביום שROLIK הלמן, ועסקה בהבדלים בין הישיבות ביום בליבואוייטש. על דברים מסווג כזה התמיימים מעיזים לשוחח רק עם שROLIK. הוא אהוב, הוא מחובר, הוא תמיד מדבר בגובה העינים. מהחורי הקלעים יודעים התמיימים על זהירותו המופלגות בכשרות בצורה בלתי נתפסת, מספרים כי כל הפסח הוא אוכל רק מסיר תפוחי אדמה שהוא מכין לפני חצות של ערבי פסח. מצות הוא אוכל רק את הכתובים ממצות האמונה. אצל שROLIK הלמן אבוקדו בפסח נחשב לחמצ, ומים ללא סיכון מתאים רק לנקיון הבית. את הארבע זוגות' שלו הוא בודק כל חצי שנה, והרכב שלו הוא סטיקר על גלגולים. גם היום עשור אחרי חתונתו הוא יוצא פעמיים בשבוע להדבקות ליליות. כך הוא חי וכך הוא מבחן את שמונת ילדיו ולמרות כל זאת כל שיחותיו עם התמיימים הם בענויות חן כאחד מהם. שROLIK הצליח בחצי שנה האחרונה לכבות לגמרי את חושיהם הביקורתיים של התמיימים.

גם שROLIK השתמש במונח זהה, אך הוא דוקא שם דגש על המונח 'חומר שבצורה'. כאשר אצלו 'חומר' זה הרצון לקבל ולהשיג, והצורה היא ההשפעה והנתינה מבלתי לרצות להגיע להישגים.

"הישיבות בכל החוגים נחלקות ביום לשני סוגים -

של 'הוא וחכמו אחד'.

חלוקת השני של החורף יצר שעות של אושר אצל ר' יודל, לראות את אלכס לנסקי שرك לפני כמה חדשים לא הבין את ה'שפראך' של נגלה, יושב ומתדיין עם יוסי זר על המושג 'חלות שם חמץ עוד לפני פסח' [הערת מערכת החיליל]: כנראה הכוונה לביאור אדה"ז בשו"ע סימן תמה סמ"ה והעוד], לראות את דבר נ גבי עם יענקי הניג מתודע לראשונה ל'תורת הלשיטתיה' במשנת כי"ק אדרוי"ר מלך המשיח שליט"א כאשר שיטת רבי שמעון 'מלך מלאכה שאינה צריכה לגופה' בשבת משפיעה על שיטתו בהיתר הנאת חמץ לאחר פסח [הערת מערכת החיליל أولי הכוונה למتابאר בלקו"ש ח"ז בחוקותי הערה⁹], ואפילו את מולי דווידסון 'גורס' את המסכת

עם חיים בכיר.

גם אצל דבר נ גבי נראה אייזה איזון. הוא כבר לא יושב לילות שלמים אצל סבא. ימים ארוכים הוא בסדרים בישיבה לומד 'כמו כולם' ואף מתענין בעיונא מעבר לרוגיל. באחד הבקרים חוזר המשפיע ר' זלמן לר' יודל שיח 'נעימים ונחמד', כלשונו, שהתקיים בין דבר נ גבי לאלכס לנסקי ובו הסביר לו כי גם לימוד עיונא נכלל 'מלךות שבתפארת' ולא רק 'מלךות שבמלכות'. היה זה לאחר התווועדות של ר' זלמן על ההבדל בין 'דבר מלכות תורי' מצורע' לדבר מלכות במדבר'. "דווקא בדבר מלכות 'במדבר'

כאשר הרעבע צאל גיזונט זיין מדבר על 'מלךות שבמלכות', הרי ה'בכנ' הוא מצורע' ה'בכנ' מ'מלךות שבתפארת' הוא לימוד גאולה ומשיח. הינו להביא את ההtaglot בדרכ הקלה והישראל הוא על ידי לימוד, ובסוף על ידי זה מגיעים לביטול של קבלת המלך המוסבר ב'במדבר'. דוידי סgal באוטה התווועדות לא הצליח לעצור בעדו ופלט בחוצפה "המשפיע 'מקנצז', העיקר זה קבלת המלכות", יתכן ור' זלמן לא הכיר את המושג הפלגני-ילדיותי 'קינצז', יתכן וראה זאת כחלק מהתווועדות וענה לו בטבעיות "דוידי", דבר מלכות תורי' מצורע זה קיבל מהמלך, דבר מלכות במדבר זה לחת את עצמן למלך", אולם דוידי לא הקשיב

"יוסי לכל דבר יש מחיר. כמה עולה חפיסת נובליס וכמה 'מלבורו אדום...' כמה אופנו 1200 סמ"ק וכמה 4000...". יוסי זר חיך להנאותו, אך הוסיף להתווכח "אוקיי, אבל כשאתה לוקח שאיפה של מלבורו זה מהשו אחר, אבל כאן? אתה משלם והוא גות את עצמן בשבייל לא לקבל? בשבייל לחת? לשלם בשבייל לחת, תגיד אתה שומע מה שאתה אומר...".

על המשפט האחרון של יוסי לשלם בשבייל לחת' המשיך להתוועד הרב שROLICK עד שנראו נצנוצי בוקר! "זה הצורה שבוחומר' של 'ביום עשתי עשר'" כבר באותו יום חברו את"ה המוכשרים הפכו אותו לכותרת למבצע לימוד קונטראס' אתה תצוה' כאשר ה'פרס' הוא הזכות להשתתף כספית בהקמת 'קופת בחורים' לקניית חומר להפצתה. כן! מי שילמד את כל המאמר ויגיע למקום הראשוני יזכה לאספה כסף עבור 'קופת בחורים' לצרכי הפצתה!

הקמת 'קופת בחורים' בעקב סימלה את חזרת הישיבה לתקופות רגועות ויפות. דובי המדריך אומר תמיד כי שנים מעוברות הם ברכה לישיבות. החורף הארוך מכניס את הבחוור עמוק יותר להוויה הישיבתית, וכך הוא מגיע לזמן קיץ' הרבה יותר מאשר אול' זה מג האויר המקפיא את מירמור-בלבול גיל הנערים ונונן למוח לעבוד ברוגע, אול' זה מנהג חילופי הספקה הלימוד לאחרי חודש שבט, גם בנגלה וגם בחסידות. שיעור א', למשל, מתחילה את 'שורש

מצוות התפילה' רק לאחר י' שבט, עד אז הם לומדים 'האמנת אלוקות', בשיעור ג' התחלת ס"ז גם היא רק בשבט כאשר מכאן ואילך מתחילה ר' זעליג ללמד מאמרם מסויימים מתרס"ו, באומרו כי 'ס"ז' לומדים באמת רק אצל הרביה מלך המשיח שליט"א ודוקא אצל ר' מיכאל חנויך' [הערת מערכת החיליל]: כנראה הכוונה למשפיע תומכי חמיימים המרכזית הרה"ח הרה"ת וכור' הרמ"ח שי' גאלאמב], כאן אנו רק נתונים את הטעימות והקדמות להבנה שם". בנגלה עוברים לאחר י' שבט לפרק 'כל שעה' לסוגיות 'איסורי הנהה'. כאן הריאקטי של הלומד'ס המופשטת פורצת את כל מגבלות החשיבה התורנית ש'ירוש' הבהיר בישיבות קטנות, ומרוממת אותו לשכל האלוקי הבלתי-גבולי

לركוד כמו הברסלבים המוקצנים באמת שמחליקים קונטראסים בצתמים. תחול לאוסף אלףים שקל ביום, מה הקטוע כאן של הלימודים. אנחנו רק 'מלכות שבמלכות' לא 'מלכות שבתפארת'. בשל מסויים הוא הצליח לבנות את הרמקול שהשמי ניגוני חב"ד ומשיח, והשמי את 'בר רבינו גיגיל'ה' כשהוא מוסיף 'רבינו מלך המשיח שליט'א'. בתקילה דובי המדריך ניסה לזרום, אך כאשר הדבר עבר לאלימות-רגשית, הוא עצר את הריקודים והודיע כי היום יסייעו מוקדם.

למחמת דוויידי כבר לא היה בישיבה! אמרו כי ר' יודל בעצמו נתן את ההוראה, באומרו: מתנגדים זה החומר שבחומר - לקבל על מנת לקבל; פוליישער'ס זה החומר פשוט - 'לקבל' סתום; ברסלבער'ס זה 'חומר שכזורה' - להשפיע על מנת לקבל עשר אגوروות של התרגשות, וליוואויטש זה ביטול - 'צורה שכזורה!' לא עושים ממצאים 'שביל', עושים כי זה כל העניין!

האירוע הפך זמני את השלווה. נושא הניגונים החבדיים עליה שוב על סדר היום כאשר יענקו הניג לא פוסק מל הסביר כי ניגונים אחרים פשוט מטמטים את הלב והמוח!

כאילו בהשגחה מכוננת במידוק, יומם לאחר האירוע הגיעו לישיבה בן דוד של יענקו, ישכר רוקח, הוא בא עם חבר במטרה להכיר את אוזור עיבל מתוך כוונה להקים שם יישוב לחסידות שלהם כדי להתגבר על מחيري הנדל"ן לאברכים.

כאשר יענקו נכנס למכוונית, מוזיקת 'נפשי חמדה' מילאה את הרכב, כאשר בן דודו ישב ליד הганגה ומחרה-מחקה את המוזיקה בהתרגשות. "חכבה את מגניות-נשומות-דנוקבא האלו", התפרץ יענקו בצעינות-גليسנית מלאה ברצינות חבדיית, "אוי ס'אי גיט, יש לכם בדיחות טובות הליוואויטשער'ס, אבל ניגונים כאלה גיולדיקע אין לכם, הכל אצלם זה שכל שכל", החוויר לו בן דודו.

"זה אתה קורא 'ניגונים גיוואלדייקע'?! שטויות! אתה יודע מה ההבדל בין ניגוני חב"ד למוזיקה זו? את ניגוני חב"ד מנגנים לא כשיושבים רג'

והמשיך לעקוּץ את אלכם לנסקי שמנסה להיות 'חסיד נורמלי'.

בכל, בתוך הספינה המתקדמת ביגעה בחתירה תמידית בגלים הגועשים של חיפוש האמת של התמיימים בעיבל, דוידי סgal יוצא דופן, לא רק שאינו 'מתקדם' אלא נדמה כי הוא כאילו בכוונה ובזדון מנסה בכוח לדרדר את הספינה ואפילו לחורר אותה. האירוע שהתרחש באחד מיימי' ריקודי מבטלים בשישים' של האדר הכרוך הצליח להוציא מהכלים אפילו את ר' יודל!

ריקודי 'מבטלים בשישים' בעיבל הוא דבר שנחרת לתמיד. כל צוות הישיבה מקפיד להשתתף בו כמעט מהחל ועד כליה. לא ר' יודל מארגן זאת אלא - דובי המדריך! משך כל השנה לא רואים על דובי כל יציאה מהగבולות, מלבד בשנים מעוברות בחודש אדר. דובי הוא 'קבוצה נ"ב' וכacad שכמה נהג הוא לספר בהתרגשות על 'אותו סדר גירסה בכ"ז אדר ראשון'. שמוועות נוראיות החלו להגיע לבית משה בחמש וחצי. כל ה'קבוצה' הוקפאה מ'חובבי תורה' לsoon סווענטוי, בעצם כל השכונה נהרה. חלק פיטפטו על מה שקרה באמת, הרוב החלו בארגון מניין תהילים, אולם ליד הארון קודש המשפיע ר' קותי אסף את חברי הקבוצה, ותבע 'שמחה', כשהוא מארגן בכוח לא-לו נגד הזרים את הריקודים של 'דר' רבי איז געזונט' במנגינת 'יחי אדוננו'. דובי המדריך היה אז אחד מתוך אותו תמיימים, ומما י'זהיר טפי' שלו הם ה'שישים יום'. רק ביום אלו ניתן לראות כיצד הוא מעלים עין מריקודים מוזרים, מתחית חבל הזמן המוקצב לריקודים ואפילו פה ושם מנטילת משקה בהזומה. דומה כי עוד לא הצליח אף תמים לעצבן את דובי בשעת הריקודים וייה מה, אולם השנה זה קרה לראשונה. היה זה דוידי סgal שאולי לא מצילח להכיל את השלווה שאופפת את הישיבה בחדשי חורף אלו. בעיצומו של הריקודים הוא נכנס לזאל....

הוא נכנס לזאל כשהוא 'חמוש בגדים' רחוביים עם רמקול נייד ממשיע מוזיקת-נערי-רחוב אנט-אונן, תפס את אלכם לנסקי בכל הכח וצרא' תעוזב את ניגוני הקווצנזוס האלו של המדריך, צרי' להתחילה

מקסימום אולם בני ברקי כלשהו, יצא עם תחושות שונות למגاري. האירוע הזה חידד לו במוחש את ההבדל בין יישוב של 'צורה שבחומר' והשפעה על הזולת לישבות המטיפות - גלוי או בעורמה - להסתגר ולהעצים את עצם. "תראה איך כמה תמיימים בודדים הופכים אירען כזה לקידוש שם ליבאוויטש" אמר ישראל נח ללייבוש הסקרן, "דבר ברור שהיה כמו מהילדים שהיו שם שילמדו בתומכי תמיימים בזכות שרואו את התמיימים".

עכשו ישראל נח ישב עם לייבוש לשיחה אחרונה. طفلונים רבים הוא קיבל בשבוע האחרון מידיים ומשפה ששמעו שיש לו בראש לעבור לעיבל והפיעלו עליו מכובש לחצים רגשיים-חברתיים. השיחה הכיה הזוויה הייתה של מישהו מהשיכון שאמר לו זה יקלקל לך בשידוכים... אך ישראל נח שחונך על משמעת וקבלת עול, הציע את כל התלבטוויותיו למשפייע וזה האחרון הכריע "אם אתה עдин מתלבט, אז בנ"ג תמשיך ללמידה בשיכון ותשיק להיות אוחד של עיבל בחיה יחידה. תבוא לבקר מזמן לזמן".

רק לפנות בוקר הם עלו לחדר לשינה אחרונה ב'פנימיות' של עיבל. ישראל נח ישן במיתו של דבר שעווה שב את הלילה עם סבא בבית הרפואה. ישראל נח מתבונן בתפאות החדר המלא בסטיקרים, ארגזים של חומר הפצה, דגלים וכיתובים, אך מתוך כל זאת משומם מה דוקא תמונה אחת תפסה את תשומת ליבו - הרבי מלך המשיח שליט"א בברכת הבנים, ה'תנוועה' הכהופה עם הטלית עד עיניו הקדושים וב' ידיו הקדושים...

ברגע אחד מחשבותיו התנוופפו לתקופה אחרת. זמן אחר. לאירוע שכמעט נמחק מזכרו. איזה ערבי יום כיפור בעית ברכת הבנים בביתו בשיכון. הוא ניסה להבין כיצד הוא נזכר דוקא עכשו בכך, אולי זו העייפות והקור?

ישראל נח היה אז בן שמונה. הבית נכנס ל'אטמוספרת יום כיפור', שולחן האוכל בסלון כבר נוקה מהסעודת המפסקת,اما מתכוונת להדלקת נרות, נרות נשמה מוכנים להדלקה. המהוזרים על השולחן. ברכות טהורה הוא הביט בkitel המגוהץ, בטלית הבוהקת ובאבא. "ברכת הבנים".

על רגל, אלא כשהאתה מתמסר לניגון, אבל הניגונים האלה זה פוטע ליידיע רגשות שאפשר לנגן על הספה ולהשתף עם החלל השמאלי. זה ניגונים של להיות 'מקבל' מהמוזיקה" ניגוני חב"ד זה להתמסר וניבן זיך אינגןץ!".

יענקו לא שם לב כי ישכר בן דודו מבית בו בחצי-תימרון. ניגונים של 'להתמסר...' מוזיקה של 'מקבל...' זה לא היונקי שהוא הכיר. הוא תמיד היה ציניקן-פיקח-גלאצני ולפתע הוא מדבר כפאנט ליבאוויטשאי הנועל על עצמו.

בעצם גם יענקו עצמו חש 'נסחף'. לפני חצי שנה התגוכות שלו היו שונות לחלוتين. אט-אט יענקו חש כי עיבל חדרה בו כבר לאיזה שורש פנימי. למעשה סוגיות הניגונים ואוירת הישיבה החללה בו בעיקר בתחום חדש אדר בחתונת אחיו של אחד התמיימים. יענקו הגיעו לחתונה בחצי לית-ברירה 'החתן לא בדוק למד בישיבות אז צריך לשמה' אמרו התמיימים בישיבה. "מה, אנו

קובוצת ממשחים"? הרהר יענקו, אך בכל זאת לא היה נאה לו לסרב. כשהוא נכנס לאולם החתונה הוא חש שעשה טעות "אם אבא היה רואה שאני נמצא בחתונות כאלו הוא היה מתפלץ"... חתונות 'עמך' חצי טריפוליטאית, רביע קוקוזית ועוד קצת חב"די. גם החבדיים

שישבו שם היו מזו עתיק כאילו ייצאו היישר מספר הזוכרנות... יהודים תמיימים ומסורתם שישבים בצדota

חדא עם קרובי משפחה מבלי לעשות מעצם משהו. 12 וחצי בחורים עיבלייטים הפכו את החתונה לאירוע חב"די תוסס. דוידי סgal העמיד דוכן אגרות קודש בחוץ, אלכס, דבר, ואפילו לייבוש הצערפו למנגינות העממיות, כאשר מיידי כמה דקוט מולי דוידסון בעידודו של דבר מכונן את התזמורות לניגונים חב"דיים נוסח פיאמנטה כאשר 'יחי אדוננו' במרכז. לקרה סיום החתונה כבר לרוב המשתתפים נגעלו דגליונים על הצווארוןם, כאשר התמיימים עצם הורידו אותם מהכובע והחליפה.

בחצותليل כאשר הם חזרו, הקשיב יענקו לישראל-נה איידעלמאן שימוש מה 'בטעות' הגיע גם הוא לחתונה. היה חשוב לו להבין מה הוא מרגיש. ישראל נח, כאחד שמעולם לא יצא מחוץ לגבולות "אוהל האירועים ליד בית מנחם' או

רכiliות מורשות-צדניות חלחלו שוב ושוב הביתה, פעם ראו אותו שם ופעם הוא נראה בשבת בלי כיפה... במאוץ קבוצה הוא פשוט נעלם. איש לא שמע ממו, כולל הוריו.

לרגע ישראל-נה התנער ממחשבתו והרגיש כי פניו רטובות מדמעות. "למה בדיק עכשו נוצרתי בו" הרהר כשהוא מנסה להרדם, אך הוא שוב נזכר באותו שיחת טלפון שזיעזה אפילו אותו כילד. הייתה זו אחת הפעמים הראשונות שמנדל התקשר הביתה לאחר שעזב הכל... אמא בכתה בטלפון כששוחחה אליו "אני לא יאמր לך כלום... רק... רק לראות אותך מענדול... אני מבטיחה... גם אבא... לא יאמר לך כלום... רק... לשם אוטך. להקשיב לך מענדול...".

זו הייתה הפעם האחרון שיישראל נוח חשב על מענדול. מאז הוא כמעט לא זכר אותו... הכל נשכח.

עכשו במיטה בעיל ישראל נח חוש כי אולי החינוך להישגיות שבר את מענדול. אולי ה'חייב' היה סוג של נסיכון לעמוד בציפיות של עצמו ולרצות את אבא ואמא. אולי "אם היה מכיר את עיל", הרהר לרגע ישראל נח, אך הוא כבר היה רודם.

ישראל נח לא שם לב כי בכל אותו זמן שהוא הרהר במיטה, לישוב היה עיר. הוא ניסה לחשב על משפחתו של ישראל נח והסיבה שהביאה אותו להחלטת שלא להשאר בעיל. "معنىין מי מהשיכון התקשר אליו להגיד לו שזה יפריע לו בשידוכים"... התעצבן לישוב בתוכו.

את הסיפור של משפחת איידעלמן לישוב יודע בעל-פה. התועדיות רבות בשיכון היו בין ר' חיים בער, פינייא ואביו של ישראל נח, רבים מהם היו תמיד עוסקים בטרגדיה מענדול, כמו שאמא של לישוב הגדרה זאת.

רק לפני כמה שבועות באחת משבחות 'לפרנס' המזהה חזר על עצמו כאשר אבא של ישראל נח מבקש ברכה עבור מענדול 'שיתחנן עם יהודיה' - - - הוצאות של ר' חיים בעיר העיירה עד לחדר שני' ולישוב יצא להקשיב 'לאקשן':

בהתרגשות מרעננת הוא נכנס בפזיות מתחת לטלית הריחנית וחיכה לברכה. אך... משחו בקולו של אבא נשמע מוזר.

"כה תברכו... אמרו להם... יברך ה' ו... וישמר..."

המילה 'ישמר' נתקעה...

אבא הפסיק.

"YEAR ה'... פניו..."

ישראל נח לא הבין מה קורה, הוא הרים את מבטו לעבר אבא והתבלבל.

אבא רעד ובכה... קולו היה מרוסק...

אבא ניסה לנשוך את שפתיו בכוח, אך גם המשך הברכות יצא מקוטעות לגמרי.

כשהוא יצא מהטלית, פניה של אמא היו אדומות והיא כיסתה אותם בידיה...

לאחר מעריב כאשר נשאר לאמירת כל התהלים, ישראל נח חזר עם אמא הביתה ובדרכ שאל בתרמימות:

"למה אבא בכה?..."

אמא לא ענתה.

"נו, למה, כי צריך לבכות כשמברכים את הילדים?..."

"אולי... כי הוא מתגעגע למענדול... אחיך מענדול"

מענדול איידעלמאן היה הנער 'הכי חסידי' בישיבה קטנה, הילד 'הכי חסידי' בקעט' ו'הכי חסידי' בשיכון. כבר לפניו הבר-מצווה הוא היה מקשיב בשבות בבוקר לשיעורי הליקוטי תורה של המשפיע ר' חיים בער. אך בשיעור ב'ישיבה גדולה החל משה להשתנות... אמא הסבירה לעצמה כי היו לו בשיעור בחורים הרבה יותר טובים ממנו והוא לא הצליח להדביקם בידיעותיו... 'התחרויות וההישגים ניצחה אותו'. את-את הוא החל להתרדרר. בתחילת זה התבטא רק בתפקידו במנין. בשיעור ג' הוא כבר חושב לילץן וחברמן ש'יודע הכל'. בשעות הפנאי למד אנגלית וניסה ללמידה לבגרויות.

הפסיק, רבי שמעון חולק עליו לגמר...".
ישראל נח היה רחוק מלהתרכז, אך כאשר דلت
הוזל נפתחה בסערה, חוויו נדרכו.

דבריר נ גבי נכנס לוזל, חיוור, כובע מקומט והרפוס,
תיק צד על גבו ועמו בחור חסוך ומתולחן בשנות
השלושים, הם התישבו יחד בשולחן ודביר הצמיד
לו כיפת יחי מס' 8... ישראל נח הביט סביבו ושם
לב כי איש כמעט לא הרים את עיניו, בעיל זה
מחזה שיגרתי. "הנשומות שדבריר נ גבי אוסף... אצלנו
בשיכון אם זה היה קורה מאות עיניים היו נצמדות
למחזה...".

לרגע דבריר ניגש לר' יודל וזה האחרון הביא שני
גמרות והתישב ביחד עם החברותא החדש...
משמעות מה שהוא בבחור משך את תשומתlico של
ישראל נח והוא שב להבטה בו. לרגע אחד מבטיהם
נגשו ולישראל נח היה נדמה כי גם האורה החדש
מציז עליו מפעם לפעם.

כאילו שלא במכoon ישראל נח החליט להתקרב
ולהבטה בו מקרוב יותר. הוא עבר בין השולחנות
וניסה לעبور ממש צמוד אליהם, אך באותו רגע
האורח נעצ בו את מבטו, התרומם ואמר ספק
בתמייה, ספק בהתרגשות:

"אתה ישראל נח איידעלמאן?!".
רעד עבר בו...
...
אני...
אני מענדול...
...
אחיך..."
ישראל נח קפא.

"אתה לא לומד בשיכון? אתה לומד כאן?".

כמו שלא במתכוון, כאילו כמובן מאליו ענה ישראל
נח:
"כן... אני לומד כאן...".

המשן יבוא...

"תפסיק כבר לבכחות, תתחילה לעשות... לר' שמואל
גרונם לא היו צורות?... ומתי זה הילדים של ר' חיים
בער ווילנסקי מקרעמנטשוק?... ר' מענדול היה
אמר כי כאשר מורידים לחיל רגל הוא רוד! - -
- מתי מענדול שלך נולד? אה? בערב يوم כיפור
תש"נ! מה היה אז? דאס איז געווען דער אין און
איינץיקע מאל וואס דער רעבע האט געפארן צום
וואול ערבית יומן הנדפס ב'דביבי משה' תש"ג ח"א כי גם
עין ביומן הנדפס ב'דביבי משה' תש"ג ח"א כי גם
בשנת תש"כ נסע ואולי גם בתש"ז]. הרעבע חזר
או מהוואול וירד לברכת הבנים. וואס מיינסטו, אה?
ברכת הבנים זה רק לתמים שנדרפים בזאל הקטן
ובפרוזודרים?.... ברכת הבנים זה לעם שבשדות! זה
לכל ה...".

ר' חיים בער לא הצליח להמשיך...

"יש עוד מענדול כאן... כשהרעבע מורייד את
הטלית... והכתפיים מתכוופות... וואים או ער נעמט
אלע תמיימים אף זינע פלייצעס... כל ה... מסולאים
מײַז, אבן שכתר המלך שנמצאים ביום כיפור
במקום האשפה... דעמלאט אין ברכת הבנים ס'אייז
געווען אין אויסדרוק פון רב'ין שגム תמיימים כאן
ששייכים לענייני גלות הרי הכניסה לתומכי תמיימים
גואלת אותם! [הurret מערכת החיל': ראה דברי
משיח תש"ג ח"א ע' 68 "תלמידי הישיבות... אין להם
שייכות לענייני גלות וגם אם הי' איזה שייכות לעניין
של גלות לפני שנכנסו למוד ב"תומכי תמיימים",
הרי כשלומדים ב"תומכי תמיימים" הם במעמד ומצוב
של גולה, כמו שמצינו אצל רשב"י...]" - - -

כאשר לייבוש חזר הביתה וספר לאמא על
התווועדות, היא הגיבה בחזייה מה' לר' חיים בער יש
פעקלע משל עצמו, הוא לא צריך להגיע לפעקלאך
של משפחת איידעלמאן, לנחם זה קל...".

*

בוקר. סדר עיונא בעיצומו.

ישראל נח נשאר לצהרים לנסוע באוטובוס היישיר
מהיישוב למרץ. עיניו אדומות מהשינה החטופה
של אתמול. עכשו הוא יושב עם ענקו ולומד את
הסוגיה בפסחים בדף כת על ההבדלים בין דרשת
הפסוקים של רב' יהודה לרבי שמעון מקדור לאייסור
חמצ' לפניו ולאחר זמנו. ענקו מנסה להסביר לו ביאור
של 'עומק הפסיק' מבית מדרשו של המגיד-שיעור
של שיעור א' ר' שלום בער פרידמן "המחלקות בין
ר' שמעון לרבי יהודה היא עד כמה דרישות הפסוקים
יכולים לאפיקי מפשט הפסוקים, שיטת רב' יהודה
שהדרש הוא העיקר כאן ולכך אין להסתמך על

עד כאן הבנו מקורות ל'הלכה כבית שמא', אולם בספרים אחרים מובא כי לעתיד לבוא גם תהיה ההלכה כרשב"י! וגם זה משמו של האר"י, וכן שתהיה גם ההלכה כרבי אליעזר תלמיד ב"ש!

ד. המלב"ם בספרו "התורה והמצווה" (פרשת חוקת): "וכבר כתוב הארו"ל שמה שאין ההלכה כבית שמא' וכרשב"י הוא מפני גודל מעלהם שלא עוסקו בתורת העולם הזה כל רק בתורת עולם האצילות ... ואמרו שבשמיים פוסקים כב"ש וכרשב"י ושכנן יפסקו ההלכה לעתיד לבא".

בדבוריו נוספת שגם ההלכה כרשב"י, והדבר יומתך מאד על פי המבוואר בكونטראס' תורה חדשה' שהסבירה שיפסקו ההלכה כבית שמא' היא מפני שההלכה הדעה והחכמה' לעת'ל, וממילא יפסקו כמותם. וטעם זה נכון גם בשיקות לרשב"י.

ה. בספר 'תפארת שלמה' (לר' שלמה מרודומסק - פרשת שופטים) כתוב דברים זהים למחابر בكونטראס הנ"ל כשהם מופנים לגביו רשב"י: "בגמרא אין ההלכה כרבי שמעון, מי לנו גודל כרבי שמעון בן יוחאי ומדוע אין ההלכה כמותו? אך האמת בזה כי לפי גודל מעלה רשב"י גבוה מאוד, לכן בעזה"ז בעת זאת אינו באפשר שהיהנה הנהגת העולם כמותו ולכן אין ההלכה כרבי שמעון, אבל לעתיד כאשר יהיה מלאה הארץ אויה אמי'ה ההלכה כמותו".

ו. מתוך הדיון בנושא 'ההלכה כבית שמא' הרי שחלק מהספרים מסיקים כי לאור זאת הרי שgam ההלכה כרבי אליעזר שהוא מתלמידי בית שמא'! וכן כתוב בספר 'סミニת הרים' להגאון ר' נפתלי צ' (ע' רעה) שכן הוא גם בנוגע לתלמיד בית שמא' - רבי אליעזר, שלעתיד לבוא תהיה ההלכה כמותו.

במקור נוסף אנו למדים כי לעתיד לבוא תהיה גם ההלכה כרבי מאיר שכיוום אין ההלכה כמותו וגם זאת מאותו טעם:

ז. בספר 'אמרי פנחס' (להרה"צ רבי פנחס מקוריץ - פרשיות אחרות קצ') מביא שלעתיד לבוא תהיה ההלכה גם כרבי מאיר שכיוום 'אין ההלכה כמותו .. שלא יכולו חביריו לעמוד על סוף דעתו' (עירובין יג, ב) וכותב על זה שם: "יש נשומות שהם מאיריך .. רבי מאיר ארוך בדורו (נדזה כד, ב) .. ועל כן אמרו בגמרא שלא עמדו חביריו על סוף דעתו .. אבל בימי המשיח במהרה בימינו יהיה ההלכה כרבי מאיר.

[הערות מערכת החיליל: ואולי יש לומר שענין זה נרמז בהערה 132 בكونטראס' תורה חדשה' שמקשר את עניין השינוי בפסקית התורה עם ר"מ שמצא סברות במגוון דינים לשנות בין טמא לטהור].

חלק א' - מקורות

ידעו הדבר שבגאולה האמיתית והשלימה, דעת בית שמאי קיבל ביטוי להלכה למעשה, מבואר בארוכה בكونטרס תורה חדשה מאתה תצא'. יעוויז'ש.

ובהערה 58 שם, מביא כ"ק אדרמור מלך המשיח שליט"א כמה מקורות לעניין זה, והצד השווה בכללם שהם מעין אחד - האר"יichi. בפירושו על המשנה במסכת אבות (פ"ה מ"ט) "כל מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים .. מחולקת שמא' והלל" היינו שלעתיד לבוא שיטת שמא' התקיים.

כמשמעותם בספרים נוספים רואים כי ישנים כמה חידושים מופלגים בעניין זה שלא מובאים ישירות בשיחות, אך קשורים לביאורים המתבססים בתורת החסידות וمبוננים על פי המתבאר בה:

א. בספר 'אגרא דכליה' (לרצ"א מדינוב) פרשת קורח: "ידעו לנו מכתבי קודש להאריז"ל והוא נרמז בזוהר דברמת לעתיד לבא יהיו הלוויים במדרגה על הכהנים מעלית הזהב על הכסף ועל כן לעתיד יהיה ההלכה כבית שמא' כנודע" ומוסיף גם בספרו 'בני יששכר' (חודש סיון - ו, א) "ועיין בספר 'קול ברמה' בפירושו על האדרא, לעתיד לבא ג"כ נפסוק ההלכה כבית שמא' והוא על דרך מעלה הזהב על הכסף". כלומר בעל ה'אגרא דכליה' מקשר זאת לנושא נוסף ועמוק שלעתיד לבוא, מבואר בתניא, הולמים יהיו הכהנים.

ב. החיד"א (פתח עיניים' עמ"ס אבות פ"ה מ"ז) מביא את תוכן הדברים, ומוסיף מעין מקור נוסף: "כמו שכתו רבני צraft הרים הריטב"א בחידושיו פרק קמא דערובין". וזו לשון הריטב"א (עירובין יג, ב): "אלו ואלו דברי אלוקים חיימ". שאלו רבני צraft ז"ל היאך אפשר שיחו שניהם דברי אלוקים חיים וזה אסור וזה מתייר, ותיריצו כי כשלשה משה למروم לקבל תורה הראו לו על כל דבר ודבר מ"ט פנים לאיסור ומ"ט פנים להיתר, ושאל להקב"ה על זה, ואמר שייא זה מסור לחכמי ישראל בכל דור ודור ויהיה הכרעה כמותם, ונכון הוא לפי הדרש, ובדרך האמת יש טעם וסוד בדבר". כפשט שאין מפורש בריטב"א שלעתיד'ל ההלכה כבית שמא' אלא רק את הנקודה של 'סופה להתקיים'.

ג. הגאון ר' יונתן אייבשיץ (בספרו 'הבת יהונתן' הפטרת אהרון של פסח) מביא דברים אלו בשם הזוהר "דבזוהר איתא לעתיד יפסוק ההלכה כבית שמא' דאלו ואלו דברי אלוקים חיים" [ולהעדר שוגם במקdash מלך שמביא כ"ק אדרמור מלך המשיח שליט"א בהערה נראה שמשיך זאת לזוהר שם].

הידעת?

ספר ר' יהודה ליב שיחי דובאו, כי פגש - בחזה"מ פסח תש"י - את הרב פורסט (מרבני קהילת ווין), והלה סיפר לו כי אביו ע"ה אמר לו בחלום להתענות, ולילכת אל ציון כ"ק אדמור"ר מוהרי"ץ, ולהת צדקה. אך כיוון שהחול המועדר אסור בתענית, וכן אין מברקרים בבית החסידים, הוא מבקש לשאול את כ"ק אדמור"ר שליט"א מלך המשיח מה לעשות.

הנ"ל מילא את הבקשה, ותשובה הרבי שליט"א מלך המשיח הייתה, כי את התענית ניתן לדחות לאחר הי"ט, וגם אין מקום להליכה על הציון, כי איתא בספרים שגופות הצדיקים אינם בקבריהם ביום הדין. (הרבי שליט"א מלך המשיח רצה להראות לו את המקור לכך, אך הנ"ל לא המתין כموבן, ויצא מהחדר).

ימי בראשית

להוציא בתרוך להוציא!

הכל מותרם לך?!

הדות אמריקה סובלת ממחלת רוחנית מסוכנת, הנקראת "מוותר", בחלק מיהודי אמריקה לא קיימת המלה "אסור" לגבי ענייני דת, הכל מותר: מותר לחזור שבת, מותר לאכול טריפות, מותר לנחל חמי משפה בלי מוקה, מותר לגלה את הזקן, מותר להתהלך בלילה ציצית, מותר להיעז פנים לרבות, מותר לאנשים ולנשים להתפלל יחד, מותר לאנשים ולנשים לרקוד יחד אפילו בתוך בית הכנסת. כללו של דבר - בארה"ב מותר כל מה שבועלם אסור.

אח! לאיזה תהום רוחני-מוסרי התדרדרו בתיהם הכנסת! על כל אדם ישר ומוסרי לרעוד כשהוא מתבונן במצב בbatis הכנסת, המתפללים ושליחי הציבור.

שליח צבור זה, גלוות, העובר בכל פעם שהוא מתגלה על חמשה לאווים - אם אין הוא עושה זאת במכונת גילוח שיש שמתיירים - הוא עומד בפני בורא עולם ברוך הוא כשליח עדת כל בני ובנות ישראל, לבקש מאבינו מלכנו שנה טובה בריאה ומאורשת לעצמו ולשולחו וילדיהם.

האם אחד מאנשי המסחר, בשר ודם, היה יכול לסביר מעשה שפלו כזה, שאדם שהתחזק כלפי וצוחק ממנו, יבוא לבקש ממנו טובות חיים. בודאי שאותו בעל עסק היה מפרש בקשתו של אותו איש ברוח זו:

אניאמין חוצפן וצוחק מההוראותיך, ואילו אתה תמלא את דרישתי.

זה כבר יותר מאשר חוצפה.

לא קשה לדמיין כיצד יתנהג במקרה כזה, סוחר אמריקאי מעשי, וכל לדמיין איך אדם מוסרי ישר מסתכל על פרוזידנטים ושלוחי ציבור כאלה.

הרי זה חידך רגוני מסוים של מגפת הה"מוותר".

לקו"ד ח"ג ליקוט כב

**לזכות
mspivano hakdura
הרה"ת הרה"ח זלמן ניסן
פנחס בן חנה ביבילא ריזיא
להצלחה בנו"ר, ובמיוחד
בעבודתו, עבודה הקדש בשדה
החינוך,
לנח"ר כ"ק אדמור"ר מלך
המשיח שליט"א**